DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

BİLİMKURGU KLASİKLERİ

JAMES TIPTREE, JR.

HOUSTON, HOUSTON DUYUYOR MUSUN?

ithaki

Çeviren
Begüm Kovulmaz

Kaktüs Team

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

"İnsanlığın hayatta kalabilmesi için farklı bir dünya tahayyül eden, eşsiz bir feminist masal."

– Michael Swanwick

HUGO EN İYİ NOVELLA ÖDÜLÜ

NEBULA EN İYİ NOVELLA ÖDÜLÜ

"BU CESUR YENİ DÜNYADA ÂMİR BEYİNLERİN YÖNETTİĞİ İNSANSI KÖLELER Mİ YAŞIYOR?"

Alice B. Sheldon 1967 yılında James Tiptree, Jr. adıyla bilimkurgu yazmaya başladığında kimse onun bir kadın olduğunu bilmiyordu. Gerçek ortaya çıktığında ise insanlar ne şaşkınlıklarını gizleyebilmiş ne de yazarı takdir etmekten kendilerini alabilmişti. Ötekilikten cinsiyete, gerçeğin yanılhıcılığından insanın evrendeki yerine kadar pek çok konudaki eseri arasında muhtemelen en önemlisi olan *Houston, Houston Duyuyor Musun?*'da Tiptree feminist ütopyanın temel metinlerinden birine imza atıyor.

İnsanlık tarihinde Güneş'e gerçekleşen ilk sefer. Bu seferden başarıyla dönen *Güneşkuşu* ve üç kişilik mürettebatı. Beklenmedik şekilde uzayan bir rota. Telsizin diğer ucunda tüm iletişim girişimlerini yanıtsız bırakan Houston. Sinyallerini yakalayıp iletişime geçen başka bir uzay aracı.

Erkeklerden oluşan ve araçları hasar aldığı için tahmini bir rotayla Dünya'ya dönmeye çalışan astronotlar, mürettebatı kadınlardan oluşan bir uzay gemisiyle derin uzayda karşılaştığında dehşet ve umut karışımı bir hisse kapılır.

Bu yabancı gemidekiler, *Güneşkuşu*'nun yüzyıllar önce kaybolduğunu söyler. Belli ki karşılarında onları kandırmak isteyen başka astronotlar ya da uzaylılar vardır. Ama ya söyledikleri doğruysa ve geride bıraktıkları hayat artık tarih olduysa?

Birkaç yüzyılda Dünya ne kadar değişebilir? Değişime uyum sağlanabilir mi?

Houston, Houston Duyuyor Musun?, bakış açılarının kırılganlığına dair sert bir kanıt.

Robert Silverberg'ün önsözüyle

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

James Tiptree, Jr. (Alice Bradley Sheldon)
1915'te Chicago'da doğdu. Okulunu bitirdikten sonra görsel sanatçı ve ressam olarak çalıştı ve gazetelere sanat eleştirmenliği yapıp Alice Bradley Davey adıyla yazılar yazdı. 1942'de katıldığı hava kuvvetlerinde istihbaratçılık görevini üstlendi. 1952'de eşiyle birlikte CIA'e katılan Sheldon, 1955'te işinden ayrılıp üniversiteye döndü, yüksek lisanstan sonra psikoloji üzerine doktora yaptı ve o tarihlerde James Tiptree, Jr. adıyla bilimkurgu öyküleri yazmaya başladı. Gerçek kimliğini açıklayana kadar herkesin erkek olduğunu varsaydığı Sheldon yazarlık kariyeri boyunca Hugo ve Nebula başta olmak üzere pek çok ödül kazandı. 1987'de intihar ederek yaşamına son verdi.

2012'de Bilimkurgu Onur Listesi'ne dahil edilen yazarın adına her sene cinsiyet algısını geliştiren ve genişleten bilimkurgu ve fantazi eserlerine ödüller veriliyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

BİLİMKURGU KLASİKLERİ

JAMES TIPTREE, JR.

(ALICE B. SHELDON).

HOUSTON, HOUSTON, DUYUYOR MUSUN?

Çeviren

Begüm Kovulmaz

Önsöz

Robert Silverberg

ithaki

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Önsöz*
James Tiptree Kimdir, Nasıl Bir Adamdır?

Robert Silverberg

Elimin altındakilerin en yenisi olan 1971 Manhattan telefon rehberinde Tiptree soyadlı kimse yok. James Tiptree, Jr. adını Manhattan rehberinde bulmayı beklemiyordum aslında, çünkü posta kutusunun Washington D.C. mahallelerinden birinde olduğunu biliyorum. Ama rehberde bir tane bile Tiptree'ye rastlamamak dikkate değer geldi bana zira dünya üzerinde kullanılan her soyadını Manhattan telefon rehberinde bulabileceğim en eski inançlarımdan biriydi. Dolayısıyla Tiptree az bulunur bir ad. (Yaşadığım yerde, San Francisco bölgesinin telefon rehberlerinde de hiç Tiptree yok, Washington banliyölerinde de olduğunu sanmıyorum. Britannica Ansiklopedisi'nde de yok Tiptree sözcüğü, yalnız Essex'teki Tiptree köyüne göndermede bulunuyor ve bendeki 1910 baskısında koşulların özellikle çilek, ahududu ve frenküzümü yetiştirmeye uygun olduğu belirtiliyor. Alışılmadık bir ad bu Tiptree.) Alışılmadık bir yazar, aynı zamanda.

James Tiptree, Jr. adı bilimkurgu okurlarının belleğine

* Bu yazı Silverberg'ün, Tiptree'nin 1975 tarihli *Warm Worlds and Otherwise* adlı öykü derlemesi için yazdığı önsözdür. Kısaltılarak kullanılmıştır. *-yhn*

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Analog dergisinin 1968 Mart sayısıyla, o sayıda yayımlanan "Brith of a Salesman" [Satıcının Doğumu] adlı çılgın, kısa ve komik öyküyle sessizce girmişti. Birkaç ay sonra *If* dergisi dünyanın uzaylılarla ilk temasını anlatan "Mother Ship"i [Ana Gemi] yayımladı, aynı dönemde *Fantastic*'te yayınlanan, Tiptree'nin çıraklık döneminin güzel örneklerinden biri olan "Hata" [Fault] şaşırtıcı ve rahatsız edici bir zamanda yer değiştirme hikâyesiydi. Tiptree imzası 1968 sonbaharı ve 1969'un ilk aylarında da dergilerde belirdi ama aklımda kalan hikâyelerden çok o tuhaf ve çağrışımlar yapan soyadı oldu.

Galaxy'nin 1969 Mart sayısında okura art arda kapılar açan ve sonunda onu dipsiz uçuruma bir güzel iten 2000 sözcüklük "The Last Flight of Dr. Ain" [Dr. Ain'in Son Uçuşu] yayımlandı. "Dr. Ain" Amerika Bilimkurgu Yazarları Derneği üyelerinin ilgisini çekti ve o yılki Nebula ödüllerinin öykü kategorisindeki dört finalistten biri yapıldı. Diğer üç adayın adları Ellison, Niven ve Silverberg'dü ve ödülü Silverberg aldı ama tanınmayan bir adın iyi bilinen diğer üç adla yan yana konması Tiptree'nin sonraki birkaç çalışmasının diğer yazarlar tarafından daha dikkatli incelenmesine yol açtı.

*

Tiptree –belki kurnazca bir halkla ilişkiler anlayışı yüzünden, belki tabiatındaki bir tür münzevilikten– personasını gizem örtüsü altında tutmayı tercih ediyor. Bilimkurgu, yazarlarını doğal bir şekilde birbirine çeken bir alandır, bir yazarın tüm yakın arkadaşlarının başka bilimkurgu yazarları olması alışılmadık bir şey değildir; fakat bk cemiyetinde Tiptree'yle tanışmış, onun neye benzediğini veya hayatını nasıl kazandığını bilen hiç kimse yoktu. Yazarlığıyla ünlendiği dönemde, yani özellikle kaleminin ustalaştığı 1970, 1971, 1972 yıllarında öykülerin arkasındaki adama duyulan merak, özellikle de o sosyalleşme meraklısı edebi evrende mahremiyetini korumaya niyetli olduğu anlaşılınca iyice arttı. Mektup yazıyor, evet, bol bol mektup yazıyor ama gönderen adresi Virginia'da

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

bir posta kutusundan ibaret. Editörlere, ajanlara ve diğer yazarlara asla telefonla ulaşmıyor. Bilimkurgu kongrelerine geliyorsa kimliğini gizleyerek yapıyor bunu.

Tiptree'nin kimliğini gizlemekteki inatçı ısrarının da körüklediği tartışmalarda, bilimkurgucular onun hakkında akla hayale gelmeyecek spekülasyonlar yapmaya doyamıyor. Gerçek adının Tiptree olmadığı söyleniyor sık sık, ama gerçek adını bilen de çıkmıyor. (Tiptree adının müstear adı olması makul gelse de öyle olmadığını umuyorum ben. Adı seviyorum, bu öyküleri imzalayan adamın doğuştan hakkı olmasını istiyorum.) Tiptree'nin kadın olduğu da ileri sürüldü ama bu absürt bir iddia zira bana göre Tiptree'nin kaleminde kaçınılmaz ölçüde maskülen bir şey var. Nasıl Jane Austen'ın romanlarını bir erkeğin, Ernest Hemingway'in öykülerini bir kadının yazabileceğini sanmıyorsam, aynı şekilde James Tiptree öykülerinin yazarının da erkek olduğuna inanıyorum.

Tiptree, Pentagon'dan birkaç kilometre ötede oturduğundan, en azından yazışma adresi o bölgeyi işaret ettiğinden ve mektuplarında sık sık dünyanın uzak bir köşesine gitmek üzere olduğunu bildirdiğinden, "gerçek" hayatta yüksek güvenlikle ilgili çalışan bir tür hükümet ajanı olduğu söylentisi sık sık dile getiriliyor. "The Women Men Don't See" [Erkeklerin Görmediği Kadınlar] gibi öykülerinde havaalanları ve bürokratlar dünyasıyla birinci elden tanışıklığını ispatlaması bu iddiayı biraz destekliyor, aynı öyküde avcılar ve balıkçılar dünyası hakkındaki keskin gözlemleri de erkek olduğunu kanıtlıyor. Tiptree'nin editörlerinden birine II. Dünya Savaşı'nı bir Pentagon bodrumunda geçirdiğini itiraf etmesi de bu mite katkıda bulunuyor. Birkaç yıl önce bana yazdıkları federal bürokrasideki konumunu doğrular görünüyor; "gençliğini dünyanın cengel kaplı yerlerinde, yaşlılığını masa başındaki daha beter cengellerde koşuşturmakla geçiren bir Ortabatılı" olduğunu yazmıştı kendileri. Gerçi geçenlerde bu

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

söylentilerden bazılarını yalanlamak için şu açıklamayı yaptı: "CIA, FBI, NSA, hazine, narkotik veya Metropolitan Park Emniyeti'nde çalışmıyorum, tekrarlıyorum, çalışmıyorum."

Hayatı hakkında negatif olmayan bilgiler için saygın Baltimore bk dergisi *Phantasmicom*'un altıncı sayısına bakmalıyız. Teksir makinesinde basılan bu derginin editörleri Jeffrey D. Smith ve Donald G. Keller, Tiptree'yle ilk zamanlardan itibaren posta aracılığıyla tanışıklık kurmuş ve yıllar içinde ondan belli aydınlatıcı bilgiler almayı başarmışlar. *Phantasmicom 6*'da editör Smith'le yaptığı söyleşide Tiptree şöyle diyor: "Uzun zaman önce, Şikago civarında doğdum, çocukluğumda Hindistan ve Afrika kolonileri gibi yerlerde dolaştım... Kuşağının en önemli olayı Nazizmin doğumu ve dehşetli büyüyüşü olanlardanım. Siyaset, insan hayatı, iyilik ve kötülük, cesaret, özgür irade, korku, sorumluluk ve nelere veda etmek gerektiği konusunda bildiklerimin çoğunu bundan öğrendim... Bir daha söyleyeyim, kötülüğü de. Suçluluk duygusunu. Bir insan hakkında bilinecek en önemli şeylerden biri kâbuslarının yüzüyse, enim için o yüz kendi yüzüme çok benziyor," diyor. Washington bürokrasisiyle bir tür profesyonel ilişkisi olması mümkün fakat bu otobiyografik demeçlerde öne çıkan kişi bir tür gizli ajanmış gibi gelmiyor bana. Smith'in söyleşisinde Tiptree de kişisel yaşamıyla edebi kariyerini katı bir sınırla ayırmasının gerekçelerini sayıyor; örneğin okurun bir öyküyü yazarın geçmişi veya kişiliğinden bağımsız değerlendirmesinin doğru olduğunu düşünüyor ve "çalışma arkadaşlarım arasında tarih öncesinden kalma numuneler var, bilimkurgu yazdığımı bilseler tüm güvenilirliğimi yitiririm onların gözünde." Biraz oyunculuk da yapıyor: "Gizliliğimin kalan son nedeni çocukça bir sevinçten başka bir şey olmasa gerek. En sonunda her çocuğun istediği şeye sahibim, gerçek bir gizli hayata. Resmi bir sır değil, Q izni gerektiren, ancak poligrafla öğrenilen, ele geçirilirsen kapsülü ağzında kır tarzı bir sır değil, kimsenin değil BENİM lanet

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

sırrım. ONLARIN bilmediği bir şey. Büyük Birader halt etmiş. Gerçek ve gizli bir dünya, gerçek insanlarla, iyi dostlarla, önemli şeyler yapanlarla, sihirli sözcükler söyleyenlerle dolu, isterseniz Frodo'nun insanları deyin, ve bu insanlar bana yazıyor, ikramlarımı kabul ediyorlar, o sihirli gerçeklikle (ne yazık ki) gerçek dünya diye bilinen evrensel bela arasındaki kapıyı açmaya hiç niyetim yok..."

Demek ki James Tiptree – tahminimce elli-elli beş yaşlarında, muhtemelen evlenmemiş biri, açık havada vakit geçirmeyi seviyor, gündelik yaşantısında huzursuz, büyük bölümünü gördüğü dünyayı iyi anlayan biri. Büyük ölçüde *Phantasmicom* makalelerini, Tiptree'nin elinden çıkan mektupları ve öyküleri temel alan varsayımlar bunlar. Varsayımsal olmayan, Tiptree'nin başlangıcından bu yana geçen birkaç yıl içinde giderek güçlenip ve derinleşen yazını.

"Amacım sıkmak değil," diye yazmış. "Yazdıklarımı okurken sarkan ilk yere, yaklaşan *can sıkıntısı* sinyaline karşı radarlarımı açıyorum. Zırvalamaya, doldurmaya, anlamsız dolgu malzemesine, yanlışlığa karşı tetikteyim. Bir de bana aynı şeyi *tekrarlamasınlar*. Bazen öyle sıkıldım ki okurken, başkasına yapmak istemem aynısını. Elimden geldiğince."

Tiptree'nin öyküleri sıkmıyor. Şişirilmemiş, kaslı, kıvrak öyküler bunlar, yalınlaştırılmış serim patlamalarıyla kesilen diyalog sık kullanılıyor. Biçeme ilişkin elle tutulur bir etki görülmese de, onun çalışmalarını Hemingway'in çalışmalarıyla kıyaslamak mümkün bence, Hemingway de en azından yüzeyde sade, dolaysız ve açık yazmayı tercih ediyordu. O da teknik konusunda müthiş yenilikçiydi, modern öykünün karakterini biçimlendirdi fakat sanatının bu yönünü sıradan okurun gözünden uzak tuttu. Hemingway görünmeye çalıştığından daha derin ve usta bir yazardı, zevksiz basitliklerin arkasına sahne biçimlendirme ve hedef şaşırtarak okurları deneyimin beklenmedik kıyılarına savurma becerisini gizleyen Tiptree de öyle. Bir de ikisinin yazınına da hâkim

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

olan maskülenlik var – cesaretle, mutlak değerlerle, yaşamla ölümün tutkularıyla gizemleriyle, acı, ıstırap ve kayıpla ilgileniyor ikisi de. Hemingway son yıllarında herkesin içinde ahmak ve komik görünmesine neden olan hoppalıklar yaparak yazarlık itibarını zedelediyse de Tiptree böyle bir hataya düşmedi.

Bekleyecek şey çok. Tiptree bildiğim kadarıyla henüz roman yazmadı. Hazır hissettiğinde yazacağı romanla bizleri şaşırtacak. Elli, elli beş, kaç yaşında olursa olsun Tiptree sürekli gelişiyor ve değişiyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Lorimer bakışlarını büyük ve tıklım tıkış kabinde dolaştırarak bir yandan konuşulanları dinlemeye, bir yandan da kötü bir şey hatırlamak üzere olduğu zaman içinde beliren kıpırtıyı yok saymaya çalışıyor. İşe yaramıyor; uzun zaman önceki o ânı yeniden yaşıyor: Önünü görmeden koşarak Evanston Lisesi'nin daha önce hiç girmediği tuvaletlerinden birine dalışı –yoksa arkadan itilmiş miydi?–, blucininin fermuarı açık, aleti elinde öylece kalakalışı. Fermuardan çıkan solgun kamışını hâlâ zihninde canlandırabiliyor. Sessizliği hatırlıyor. Yanlış yerde olduğunu anlayınca bulanan midesi, ona doğru dönen yüzler. Yükselen ilk kıkırdama sesi. *Kızlar. Kızlar* tuvaletinde.

Bunca yıl sonra bile hoşnutsuzlukla irkiliyor, kadınların yüzlerine bakamıyor. Başının üstünde kavis çizerek yükselen kabin onların yabancı eşyasıyla dolu: boncuk işi rafı, ikizlerin dokuma tezgâhı, Andy'nin deri işleme masası, kıvrılarak her yere ulaşan kahrolası Japon sarmaşığı, tavuklar. Sıcak bir ev ortamı sanki... Kapana kısıldı Lorimer. Geri dönüşsüz bir şekilde hoşlanmadığı her şeye ömür boyu tutsak edildi. Plansızlığa. Kişisel tırı vırının, manasız samimiyetlerin esiri oldu. Nedense asla karşılayamadığı beklentilerin tutsağı oldu. Ginny: *Benimle hiç konuşmuyorsun...* Ginny, aşkım, diye düşünüyor istemsizce. Ardından sandığı gibi acı çekmiyor gerçi.

Bud Geirr'ın gürültüyle gülüşü dağıtıyor düşüncelerini.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Onlardan birileriyle şakalaşıyor Bud, geminin bölme duvarının diğer tarafında kaldıklarından görünmüyorlar. Bud'ı göremiyor ama Dave'i görebiliyor. Binbaşı Norman Davis kabinin uzak ucunda, sakallı profili Lorimer'ın bir türlü odaklanamadığı ufak tefek esmer bir kadına doğru eğilmiş. Dave'in başı tuhaf biçimde küçük, hatları keskin görünüyor; aslında tüm kabin gerçekdışı görünüyor gözüne. "Tavan"dan gıdaklamalar geliyor – sepeti içindeki bodur tavuğun sesi.

O anda Lorimer ona haberi olmadan ilaç verildiğinden emin oluyor.

Nedense öfkelenmiyor buna. Arkasına yaslanıyor, daha doğrusu arkaya yatıyor, yerçekimsiz ortamda bağdaş kurup oturuyor, bakışlarını konuştuğu kadının yüzüne çeviriyor. Connie. Constantina Morelos. Uzun boylu, ablak yüzlü kadının üstünde yeşil renkli bol pijaması var. Kadınlarla konuşmak hiçbir zaman ilgisini çekmemiştir. İronik.

"Sanırım," diyor yüksek sesle, "burada olmadığımızı söylemek de mümkün bir bakıma."

Ne dediği pek belli değil ama kadın ilgiyle başını sallıyor. Tepkilerimi izliyor, diyor Lorimer içinden. Zehirlemek kadınların doğasında var. Bunu da mı yüksek sesle söyledi yoksa? Gerçi kadının yüz ifadesi değişmiyor. Yakını hoş bir netlikle görmeye başlıyor Lorimer. Connie'nin cildinin güzelliğini, sağlıkla ışıldadığını fark ediyor birden. Uzayda geçirdiği iki yıla rağmen teni yanık. Kadının çiftçi olduğunu hatırlıyor. Cildinin gözenekleri büyük ama Lorimer'ın onun yaşındaki kadınlarla ilişkilendirdiği kabuklaşmış görüntüden eser yok.

"Hayatın boyunca hiç makyaj yapmadın herhalde," diyor Lorimer. Şaşırmış gibi bakıyor kadın. "Yüz boyası, pudra. Hiçbiriniz kullanmamışsınız bunları."

"Ah!" Gülünce köşesi kırık ön dişi görünüyor. "Doğru, gerçi Andy kullandı sanırım."

"Andy mi?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Tiyatro oyunları için. Tarihi oyunlar. Andy o konuda çok iyidir."

"Tabii ya. Tarihi oyunlar."

Lorimer'ın beyni açılıyor, sanki daha fazla ışık alıyor. Faal bir şekilde anlamaya başlıyor şimdi, sayısız ıvır zıvır zihninde birleşip örüntüler oluşturuyor. Ölümcül örüntüler evet, Lorimer bunun farkında ama ilaç onu bir şekilde koruyor. Amfetamin kafası gibi ama aynı baskıyı hissetmiyor. Sosyalleşmek için kullandıkları bir şey olabilir mi? Hayır, onları izliyorlar.

"Uzay piliçleri, hâlâ inanamıyorum," diye gülüyor Bud Geirr bulaşıcı kahkahasıyla. İnsanlar onun arkadaş canlısı, neşeli sesini seviyor, Lorimer bile iki yıldır dinlemesine rağmen hâlâ hoşlanıyor onun sesini duymaktan.

"Siz piliçlerin evde bekleyen çocuklarınız vardır, erkekleriniz Andy keratasıyla uzayda dolaşmanıza ne diyor bakalım?" Havada süzülerek Lorimer'ın görüş alanına giriyor Bud, kolunu ikizlerden birinin omzuna dolamış. Judy Paris dedikleri kadın bu, diye tahmin yürütüyor Lorimer, ikizleri ayırmak zor. Kadının bedeni Bud'ın iri gövdesine kırk beş derecelik açı oluşturarak pasif bir şekilde havada sürükleniyor: Sarı pijaması bol, siyah saçları havaya yayılıyor, koca memeli, gösterişsiz bir kız. Andy'nin kızıl saçlı başı da onlara doğru yükseliyor şimdi. Elinde büyük, yeşil bir ağırlık topu var, on altı yaşlarında görünüyor.

"Andy keratası." Bud başını iki yana sallıyor, siyah pos bıyığının altındaki dişlerini göstererek sırıtıyor. "Herifler ben senin yaşındayken kadınlarının benimle birlikte uçmasına izin vermezlerdi."

Connie hafifçe dudak büküyor. Lorimer'ın zihninde parçalar birleşerek bir örüntü oluşturuyor. Biliyorum, diye düşünüyor. Peki siz bildiğimi biliyor musunuz? Zihni ferah, kristal kadar berrak, iyi hissediyor. Daha kolay düşünüyor. Kadınlar... doğru dürüst bir genelleme oluşturamıyor zih-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ninde, içine işlemiş bir kayıtsızlık matrisinde birkaç konuşan yüz beliriyor yalnızca. Kadınlar insan, elbette. Biyolojik bir gereklilik denebilir onlar için. Fakat çok da... anlamsızlar? Faydasız? ... Ablası Amy, *soprano con tremolo* sesiyle: *Eşit muamele görsek biz kadınlar da erkekler kadar katkı sunardık elbette! İleride görürsün!* Böyle demiş, sonra da gidip o budalayla ikinci kez evlenmişti. Kocası görürdü artık ne görecekse.

"Japon sarmaşıkları," diyor yüksek sesle. Connie gülümsüyor. Hepsi nasıl da gülümsüyorlar.

"Bak şu işe yahu," diyor Bud, neşeyle. "Yerçekimsiz ortamda piliçlerle karşılaşacağımız aklına gelir miydi Dave, ha? Bu nasıl bir gör-memişlik! Vu-huu!" Kabinin diğer ucundaki Dave'in sakallı başı ona doğru dönüyor, Dave gülümsemiyor.

"Bizim Andy keratası hepsini kendine ayırmış yahu. Aman evlat, boyun kısa kalır sonra," diyen Bud delikanlının omzuna dostane bir yumruk savurunca Andy bölme perdesine tutunmak zorunda kalıyor. Bud sarhoş olamaz, diye düşünüyor Lorimer; içtiği meyve şarabı onu sarhoş etmeye yetmez. Ama her zamanki abartılı Teksaslı tavırları da yok üstünde. İlaç yüzünden.

Bud, "Bana bak, sakın alınma ha," diyor Bud delikanlıya ısrarla. "Gücenme sakın. Yoksunluk çekmiş, mahrumiyetten gelen bir biraderini mazur görmen lazım. Bu piliçler iyi insanlar. Bak ne diyeceğim?" diye kıza dönüyor. "Kendine azıcık çeki düzen versen müthiş görünebilirsin. Sana öğretirim istersen, eski dostun Buddy'nin uzmanlık alanlarından biridir bu. Yanlış anlamadın umarım. Aslında şu anda da müthiş görünüyorsun gözüme."

Kızın omzunu kavrıyor, diğer kolunu uzatıp Andy'ye sarılıyor. Onunla birlikte, iki yanında yükseliyorlar, Judy heyecanla gülüyor, neredeyse güzel görünüyor.

"Şu güzelliklerden biraz daha tadalım." Bud onları kutlama şerefine yeşil dallar, minik ve gerçek papatyalarla süslenmiş servis rafına yönlendiriyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Mutlu yıllar! Hey, herkese mutlu yıllar!"

Yüzler ona doğru dönüyor, herkes gülümsüyor. Hakiki gülümsemeler, diye düşünüyor Lorimer, belki de yeni yılı kutlamayı gerçekten seviyorlar. Olası sonuçları kristal yüzeyler gibi belirginleşen her olayı incelemek için sonsuz zamanı varmış gibi geliyor. Ben bir yankı odasıyım. Gözlemci olmak eğlenceli ama gözlemleyen başkaları da var. Burada bir şey başlattılar. Bunu biliyorlar mı? Biz üçümüz ve onların beş kişilik grubu, bu kırılgan gemide öyle savunmasızız ki. Farkında değiller. Zihninin gerisinde eylemle bağlantısız bir korku pusuda bekliyor.

"Tanrı aşkına, başardık," diye gülüyor Bud. "Uzay piliçleri, hakkınızı teslim etmem lazım. Size övgülerimi sunuyorum, Tanrı şahidim olsun ki takdir ediyorum sizi. Siz olmasanız burada olamazdık – artık her neredeysek. Ne diy'cem bakın, belki de bu işe devam etmeye karar veririm. Uzay programınızda yaşlı Bud'a da yer bulunur mu sence, tatlım?"

"Kes artık Bud," diyor Dave alçak sesle, uzak köşeden. "Yaratıcı'nın adını bu şekilde andığını duymak istemiyorum." Kestane rengi uzun sakalıyla ağırbaşlı bir patriyarka benziyor. Dave kırk altı yaşında, Bud ile Lorimer'dan on yaş büyük. Altı başarılı görevden sağ salim dönmeyi başarmış kıdemli bir yaşlı kurt.

"Ah, kusuruma bakmayınız, Binbaşı Dave, eski dostum." Bud kıza dönüp samimi bir tavırla kıkırdıyor. "Bu da bizim kumandan. Uzaktan kumandan. Müthiş biridir. Hey, Doktor!" diye sesleniyor Lorimer'a. "Sende vaziyet nedir? İşi pişirdin ha, dinko?"*

"Şerefe," diyen kendi sesini duyuyor Lorimer. Bud'la ilgili duygularının karışık katmanı zihninin ay ışığında bir kraken gibi su yüzüne çıkıyor. Onlarla ilgili sessiz ve bastırılmış bir şey var içinde; Bud'lar ve Dave'ler, kader birliği yaptığı tüm o heybetli, boyun eğmez, neşeli, becerikli, disiplinli, düşük

* Yazarın kitap boyunca kullandığı, "değil mi, tamam, anlaşıldı" gibi anlamlara gelen uydurma bir kelime. –*yhn*

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

zekâlı mezomorflar için geçerli aynısı. Mezo-ektolar, diye düzeltiyor kendini; astronotlar hödük değildir. Ondan hoşlanıyorlar, bu konuda özenli davrandı. Onu *Güneşkuşu* ekibine almalarını, güneşin çevresini turlama göreviyle yola çıkan ilk geminin resmi biliminsanı yapmalarını sağlayacak kadar sevdirdi kendini. Şu ufak tefek Doktor Lorimer iyi adam, ekibe uyar. Diğer bilimci götler gibi baş ağrıtmaz Lorimer. Ufak tefek, zarif bedeni ve duygusuz yorumlarıyla rolünün hakkını veriyor Lorimer da. Yıllarca her bovling, voleybol, tenis, atış davetine icabet etti; kayak yaparken ayak bileğini, futbola bulaşınca köprücük kemiğini kırmış olmasına rağmen. Şu bizim doktora aman dikkat, ne sinsidir o. Sırtına pat pat vurarak onu aralarına kabul eden büyük adamlar. O da onların sembolik biliminsanı... Sorun şu ki, artık biliminsanı da değil. Doktora sonrasında yaptığı plazma çalışmalarının ekmeğini yiyor hâlâ, ki o çalışmada da şansı yaver gitmişti. Matematik yıllardır ilgisini çekmiyor, bundan sonra da çekmeyecek. Başka ilgi alanlarına kaydı, temel şeyleri açıklamakla fazla zaman harcadı. Erkek gibi erkek olamadım, diye düşünüyor. Otuz santim daha uzun, elli kilo daha ağır olsam onlar gibi olurdum. Onlardan biri olurdum. Bir alfa. Alttan alta hissediyorlardır herhalde, bendeki beta garezini. *Güneşkuşu*'nda geçirdikleri bir yılın sonunda esprilerin tadı kaçmış mıydı biraz? Bud ve Dave'in remi oynayarak geçirdiği bir yıl. O lanet egzersiz bisikletinin vitesini beni zorlayacak kademelere yükseltmeleri. Kasten yapmadılar gerçi. Bir ekiptik biz.

Blucininin açık fermuarının anısı, bu kez olayın acı veren sonuyla birlikte zihninde beliriyor; sendeleyerek kendini tuvaletten dışarı attığında onu karşılayan sırıtışlar. Haykırışlar, bacağından sızan damlalar. Bozuntuya vermemeye çalışmış, onlarla birlikte güler gibi yapmıştı. Sizi dangalaklar, görürsünüz gününüzü. *Kız değilim ben.*

Çınlayan sesiyle şarkı söyler gibi bağırıyor Bud: "Ve siz

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

aşağıdakilere de mutlu yıllar!" NASA anonslarının yapmacıklığını taklit ediyor. "Hey, neden onlara bir sinyal yollamıyoruz? Merhaba dünyalılar, şey diyeceğim, hepinize merhaba, kaçıklar. Mutlu yıllar size – o-da-ne?" Komik bir tavırla burnunu çekiyor. "Noel Babişko işte burada, Houston, vay be, böylesini hiç görmemişsinizdir! Houston, her neredeysen," diyor şarkı söyler gibi: "Hey Houston! Duyuyor musun?"

Takip eden sessizlikte Dave'in yüzünde Binbaşı Norman Davis'in buyurgan yüz ifadesinin belirdiğini görüyor Lorimer.

Ansızın bir yıl öncesine dönüyor; güneşin arkasından çıkan *Güneşkuşu*'nun hasarlı hizmet modülünde buluyor kendini yeniden. İlaç yüzünden, diye düşünüyor, belleği bir örtü gibi üstüne kapanırken, öyle gerçek ki. Dur. Gerçekliğe, alttan alta fokurdamaya başlayan bela geliyor hissine tutunmaya çalışıyor.

– Fakat yapamıyor ve *orada* buluyor kendini, üçlü koltukta oturan Dave ile Bud'ın arkasında havada yüzüyor şimdi. İkisinin ortasındaki resmi görev koltuğundan her zamanki gibi uzak duruyor, arkadaşlarının yanında işe yaramaz camın karanlığındaki yansımalarını görüyor. Dış katmanı tavlanıp kararan camın arkasından görünen tek şey Spica olduğunu tahmin ettiği parlak bir leke ve o ışıltı da Dave'in başının camdaki yansımasının ortasından geçiyor şimdi, yansımanın ışıltısı yüzünden Dave'in alnındaki bandaj bir çocuk tacına benziyor.

"Houston, Houston, burası *Güneşkuşu*," diye tekrarlıyor Dave; "*Güneşkuşu*, Houston'ı arıyor. Houston, duyuyor musun? Cevap ver Houston."

Dakikalar akmaya başlıyor. Mesajın ulaşması için yedi, karşılık alabilmek için yedi dakika bekliyorlar; yüz yirmi beş milyon kilometre için yeterli bir marj.

"Yüksek kazançlı anten kavruldu herhalde, sorun bu olmalı," diyor Bud neşeyle. Bunu hemen her gün tekrarlıyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Mümkün değil." Dave'in sesi de her zamanki gibi sabırlı. "Hesaplar tutuyor. Güneşten hâlâ çok fazla ıvır zıvır geliyor, değil mi doktor?"

"Güneş püskürtüsünden kalan radyasyonla hemen hemen aynı hizadayız," diyor Lorimer. "Bizi bulmaları zaman alabilir." Ona danıştıkları zaman duyduğu belli belirsiz, gülünç hazzı bininci kez fark ediyor.

"Ne boktan, Merkür'ün de uzağındayız." Bud başını iki yana sallıyor. "Beyzbol şampiyonluk serisinin sonucunu nasıl öğreneceğiz?"

Bunu da sık sık tekrarlıyor. Burada, sonsuz gecede bir tür ayin bu da. Spica'nın camdaki ışıltısının Bud'ın kıvırcık ve gür sakalının yansımasında ilerleyişini seyrediyor Lorimer. Kendi bıyıkları sarışın bir Fu Manchu gibi seyrek ve düzensiz. Pencerenin alt köşesinde yol yol parlayan şey, bir ay önce yakalandıkları güneş patlamasında kavrularak camların dış katmanını eriten sol enerji akümülatörlerinin kalıntısı olmalı. Sarsıntıda Dave'in başı sekslojik paneline çarpıp yarılmıştı. Lorimer da yerçekim dalgası deneyi sırasında sağa sola çarpmıştı, o okumanın sonuçlarına hâlâ güvenmiyor. Neyse ki partikül akıntısı ön camın bir kısmına isabet etmedi, yirmi derecelik dümdüz ve temiz görüş alanına hâlâ sahipler. Oradan Ülker açık yıldız kümesinin bulanık bir ışık seline dönüşen parlak ağı görünüyor.

On iki dakika... on üç. Hoparlörden vızıltılar, çıtırtılar geliyor. On dört. Ses yok.

"*Güneşkuşu*'ndan Houston'a, *Güneşkuşu*'ndan Houston'a. Cevap ver, Houston. Burası *Güneşkuşu,* tamam." Dave mikrofonu yerine koyuyor. "Bir yirmi dört daha bekleyelim."

Törenle bekliyorlar. Packard'dan yarın cevap gelir. Belki.

"Eski dostumuz Dünya'yı görebilmek güzel olurdu," diyor Bud.

"Konum değiştirmek uğruna yakıt harcamayacağız," diye

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

hatırlatıyor Dave ona. "Doktor'un hesaplarına güveniyorum ben."

Benim hesaplarım değil, gök mekaniğinin temel gerçekleri, diye düşünüyor Lorimer; ekim ayında dünyanın nerede olacağı bellidir. Bunları yüksek sesle söylemiyor. Cisimlerin nerede olduğunu bildiği zaman iki cisim problemini çözebilecek şekilde uçmayı bilen bir adama söylemesine gerek yok bunu. Bud iyi bir pilot, daha da iyi bir mühendis. Dave işinin en iyisi. Ama asla gururlanmıyor. "Tanrı'mız bize yardım eder, Doktor, yeter ki yardımını kabul edelim."

"Radar bozulduysa inmek için bin türlü kancıklıkla baş etmek gerekecek," diyor Bud dalgın dalgın. Yüzüncü kez aynı şeyi düşünüyorlar. Bin türlü kancıklık. Gemiyi Dave indirecek. O yüzden yakıt stokluyor.

Dakikalar akıp geçiyor.

"Süre doldu," diyor Dave ve o anda kabine hepsini şoke eden bir ses doluyor.

"Judy?" Tiz ve berrak bir ses. Bir kız sesi.

"Judy, seni bulduğumuza öyle sevindim ki. Bu frekans bandında ne işin var?"

Bud tuttuğu soluğu salıveriyor; bir an için donup kalıyorlar, derken Dave mikrofonu kapıyor.

"Burası *Güneşkuşu*, sizi duyuyoruz. Burası *Güneşkuşu* gemisi, Houston'ı arıyoruz, şey, *Güneşkuşu Bir*, Houston Görev Kontrol Merkezi'ni arıyor. Kendinizi tanıtın, kimsiniz? Sinyalimizi aktarabilir misiniz? Tamam."

"Bir radyo sinyali olmalı," diyor Bud. "İnanılmaz ama bir amatör radyocu falan bu."

"Başın dertte mi, Judy?" diye soruyor kız. "Duyamıyorum, sesin kötü geliyor. Bir dakika bekle."

"Burası Birleşik Devletler Uzay Gemisi *Güneşkuşu Bir*," diye tekrarlıyor Dave. "*Güneşkuşu* gemisi, Houston Uzay Merkezi'ni arıyor. İletişim kanalımızı işgal ediyorsunuz.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kendinizi tanıtın, tekrar ediyorum, kendinizi tanıtın ve mesajımızı Houston'a aktarabilir misiniz bildirin. Tamam."

"Dinko, Judy, yeniden dene," diyor kız.

Lorimer kendini iterek UEPYK –Uzun Erimli Parçacık Yoğunluğu Kümülatörü– deneyinin başına geçiyor, motor şaftını çalıştırıyor. Şaft vızıldıyor, titriyor; neyse ki püskürtü esnasında içeri alınmıştı, neyse ki o da eriyip kapanmadı. Sonda sinyalini maksimuma getirip kabaca manuel tarama yapmaya başlıyor.

"Birleşik Devletler Uzay Gemisi *Güneşkuşu* ve Houston Uzay Merkezi arasındaki resmi iletişimi engelliyorsunuz," diyor Dave, buyurgan bir ses tonuyla. "Houston'a aktarma yapamıyorsanız kanaldan çıkın, yoksa federal suç işlemiş olursunuz. Tekrarlıyorum, sinyalimizi Houston Uzay Merkezi'ne aktarabilir misiniz? Tamam."

"Sesin hâlâ berbat geliyor," diyor kız. "Houston da nedir? Konuşan kim, bu arada? Fazla zamanımız olmadığını biliyorsun." Ses tonu tatlı ama genizden geliyor.

"İsa aşkına, yakında," diyor Bud. "Çok yakında."

"Bir dakika." Dave dönüp Lorimer'ın iğreti radarskopuna bakıyor.

"İşte." Lorimer ekranın en kenarında kalan, transkoronal serpintinin ortasındaki minik, sabit bir noktayı işaret ediyor. Bud da eğilip bakıyor.

"Bir uzay aracı!"

"Orada başka birileri daha var."

"Merhaba, merhaba, orada mısın? Seni bulduk," diyor kız. "Neden o kadar uzaktasın? Her şey dinko mu, püskürtüye mi yakalandın?"

"Durun bakalım," diye uyarıyor Dave. "Konumu nedir doktor?"

"Tahmini mesafe üç yüz bin kilometrenin üstünde. Muhtemelen bizden uzaklaşıyor, güneşin çevresinde ilerliyor. Kozmonotlar olabilir mi dersiniz, bir Sovyet gemisi?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Bizi alt etmek için gönderildilerse başaramadılar."

"Bir *kızla* mı alt etmeye çalıştılar bizi?" diye itiraz ediyor Bud.

"Yapmadıkları şey değil. Bunları kaydediyor musun, Bud?"

"Anlaşıldı," deyip sırıtıyor Bud. "Bence bir Rus pilici değildi konuşan. Hem Judy de kim yahu?"

Dave bir an düşündükten sonra mikrofonu açıyor. "Birleşik Devletler uzay aracı *Güneşkuşu Bir*'in kumandanı Binbaşı Norman Davis konuşuyor. Radarımızın kapsama alanındasınız. Kendinizi tanıtın. Tekrar ediyorum, kimsiniz? Tamam."

"Judy, şakayı bırak artık," diye şikâyetleniyor ses. "Seni birazdan kaybedeceğiz, ne kadar endişelendiğimizi anlamıyor musun?"

"*Güneşkuşu*'ndan kimliği bilinmeyen uzay aracına. Konuşan Judy değil. Tekrarlıyorum, konuşan Judy değil. Kimsiniz? Tamam."

"Ne–" diyecek oluyor kız, arkasından başka biri sözünü kesiyor: "Bir dakika bekle, Ann." Hoparlörden cızırtılar geliyor. Derken başka bir kadın konuşuyor: "Ben *Escondita*'dan Lorna Bethune. Burada neler oluyor?"

"Dünya'ya doğru ilerleyen Birleşik Devletler Gemisi *Güneşkuşu*'nun kumandanı Binbaşı Davis konuşuyor. Kendinizi tanıtır mısınız? Tamam."

"Az önce tanıttım size kendimi." Bu kadının sesi daha yaşlı çıkıyor ama o da aynı genizden gelen tonla, sözcükleri uzatarak konuşuyor. "*Güneşkuşu* adlı bir gemi yok ve Dünya'ya doğru da ilerlemiyorsunuz. Andy, bu senin şakalarından biriyse hiç komik değil."

"Şaka falan yok ortada, madam!" diye patlıyor Dave. "Amerika'nın güneşin çevresinde dolaşmakla görevlendirilen gemisiyle konuşuyorsunuz, biz de Amerikalı astronotlarız. İletişim kanallarımıza müdahale etmenizi takdir etmediğimizi bilmelisiniz. Tamam."

Kadın konuşmaya başlıyor ama parazit gürültüsü sesini

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

boğuyor. İki ayrı ses duyuluyor kısa aralıklarla. Lorimer "*Güneşkuşu* programı" sözcüklerini ve başka bir şey daha duyduğunu sanıyor. Bud gürültü bastırma devresini çalıştırınca parazit azalıp bir vınlamaya dönüşüyor.

"Ah, Binbaşı Davis?" Şimdi ses daha uzaktan geliyor sanki. "Rotanızın Dünya olduğunu mu söylemiştiniz?"

Dave hoparlöre bakıp kaşlarını çatıyor, sonra kısaca "Olumlu," diyor.

"Peki ama, yörüngenizi anlayamıyoruz. Alışılmadık bir uçuş karakteristiğiniz olmalı, hesaplarımıza göre şu anki rotanızda ilerlerseniz yörüngeye bile ulaşamayacaksınız. Sinyali birkaç dakika içinde kaybedeceğiz. Şey, Dünya'nın size göre nerede olduğunu bize söyleyebilir misiniz? Koordinatları boşverin, yalnızca takımyıldızı söyleseniz yeter."

Dave duraksıyor, sonra mikrofonu kaldırıyor. "Doktor."

"Dünya'nın görünürdeki konumu Balıklar takımyıldızında," diyor Lorimer, hoparlörden gelen sese. "P. Gamma yıldızından yaklaşık üç derece uzakta."

"Değil," diyor kadın. "Başak'ta olduğunu göremiyor musunuz? Dışarıyı hiç mi göremiyorsunuz?"

Lorimer'ın bakışları gemi penceresindeki parlak lekeye kayıyor. "Bir miktar hasar aldık–"

"Dur bakalım," diye homurdanıyor Dave.

"–perihelyonda karşılaştığımız bir patlama yüzünden camlarımızdan biri hasar gördü. Fakat bulunduğumuz tarihte, yani on dokuz Ekim'de dünyanın görece yerini biliyoruz elbette."

"Ekim mi? Mart ayındayız biz, bugün on beş Mart. Sizin–" Sesi parazite boğuluyor.

"Elektromanyetik cephe," diyor Bud, frekansı uyumlamaya çalışırken. Üçü de farklı açılardan hoparlöre doğru eğiliyor, Lorimer baş aşağı duruyor. Uzay gürültüsü deniz dalgaları gibi uğuldayıp gürlüyor, yabancı gemi taçküre katmanına çok yakın. "–Arkanızda," dediğini duyuyorlar sesin.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Sonra uğultular. "Bantı, deneyin... gemi... yapabilirseniz, sinyaliniz–" Ses kesiliyor.

Lorimer kendini geri itiyor, pencereden görünen ışıltılı noktaya bakıyor. Spica olmalı gördüğü. Gerçi ışığı, yanında ikinci bir ışık kaynağı varmış gibi biraz uzun mu sanki? Olanaksız. İçinde bir heyecan uyanmaya çalışıyor, kadınların sesleri kafasının içinde yankılanıyor.

"Kaydı aç," diyor Dave. "Houston bunu gerçekten duymak isteyecek."

Judy'yi arayan kızı, adının Lorna Bethune olduğunu söyleyen kadını yeniden dinliyorlar. Parmağını havaya kaldırıyor Bud. "Erkek sesi var arkada." Lorimer, duyduğunu sandığı sözcükleri işitmek için dikkatle dinliyor. Kaydın sonu geliyor.

"Packard bunu duysun da görün," diyen Dave kollarını ovuşturuyor. "Howie'yi nasıl oyuna getirmişlerdi hatırlıyor musunuz? Onu kurtardıklarını iddia etmişlerdi."

"Onların frekansında olmamızı istiyorlar anlaşılan," diye sırıtıyor Bud. "Çoktaaan kopup gittiğimizi sanıyor olmalılar. Hey, şu diğer kapsül de ortaya çıkacak galiba, burası giderek kalabalıklaşıyor."

"Ortaya çıkarsa tabii," diyor Dave. "Sesli uyarıyı açık bırak, Bud. Akümülatörler iş görür."

Lorimer, Spica'nın veya Spica-artı-bir-şey'in ışıltısını seyrediyor, bir gün anlayabilecek mi merak ediyor. Bu inanılmaz yalnızlıkta bir aldatmacanın veya hilenin sıradan bir şeymiş gibi kabullenilişini. Bu yabancılar aynı kalıptan çıktıysa, sorun odur belki. Görüşünü bildiriyor: "*Escondita* bir Sovyet gemisi için tuhaf bir isim. İspanyolca 'gizli' demek yanılmıyorsam."

"Evet," diyor Bud. "Hey, hangi aksanla konuştuklarını anladım, Avustralya aksanı. Hickam'da Avustralyalı tavşancıklarımız vardı. A-vus-tral-ya, yu-huu! Woomera'dan bir tür karma ekip göndermiş olabilirler mi dersiniz?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Dave başını iki yana sallıyor. "Öyle bir güç ve imkân yok ellerinde."

"Epey tuhaf şeyler geldi başımıza, Dave," diyor Lorimer, düşünceli bir tavırla. "Görsel kontrol yapabilseydik keşke diye düşünmeye başladım."

"Hesaplarında hata mı yaptın, Doktor?"

"Hayır. Dünya söylediğim yerde, tabii aylardan ekimse. Ama Başak tam mart ayında olması gereken yerde."

"Demek ki sorun bu," diyen Dave gülerek kendini itiyor, koltuktan uzaklaşıyor. "Beş aydır uyuyor muydun, Rip Van Winkle? Rota oluşturmaya başlamadan önce yardımın lazım."

"Ben asıl konuşan pilicin neye benzediğini merak ediyorum," diyor Bud, alıcıyı kapatırken. "Uzay elbisenizi giymenize yardım edebilir miyim, küçük hanım? Hey, şu da dışarıda kalmasın küçük hanım, fıss-fıss-fıss! Dinleyecek misin Doktor?"

"Peki." Lorimer çizelgelerini çıkarıyor. Diğer ikisi koridordan geminin arka tarafına, küçük sosyal faaliyet odasına geçiyor, dışarıdaki yabancı gemi veya gemiler hakkında başka yorum yapmıyorlar. Lorimer itiraf etmek istediğinden daha fazla sarsıldı; özellikle de duyduğunu sandığı o kahrolası sözcükler yüzünden.

Yorucu egzersiz saati gelip geçiyor. Öğle yemeğinde akümülatörleri tasarruflu kullanmak için saklama kaplarını minimum seviyede ısıtıyorlar. Menüde yine *à la king* tavuk var; Bud kendi tabağına ketçap döküyor ve Avustralyalı bir kız hakkındaki komik anekdotuyla her zamanki sessizliği bozuyor; *Güneşkuşu*'nun yazılı olmayan sohbet kurallarına uymak için zorlanarak da olsa kendini sansürlüyor. Öğle yemeğinden sonra Dave ön tarafa gidip kumanda modülünün başına geçiyor. Bud ile Lorimer radyasyon seviyesi düşünce yapılacak gemi dışı hasar tespit değerlendirmesi için uzay giysilerini ve çantalarını kontrol etmeye devam ediyorlar.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Dave onları çağırdığı sırada etrafı topluyorlar. Lorimer tünelden diğer tarafa geçince bir kız sesi doluyor kulaklarına: "–yolculuk dinkoydu. Lorna ne dedi? *Gloria*'dan bu kadar, tamam!"

Lorimer, UEPYK'yi çalıştırıyor, manuel taramaya başlıyor. Bu kez sonuç alamıyor. "Ya tam arkamızdalar ya da güneş yönü düzleminde," diye bildiriyor sonucu. "Yerlerini belirleyemiyorum."

Hoparlörden bir dizi alçak ses geliyor. "Onların yer kontrol merkezi olabilir bu," diyor Dave. "Ufuk nasıl görünüyor, Doktor?"

"Beş saat; kuzeydoğu Sibirya, Japonya, Avustralya."

"Antenin bozulduğunu söylemiştim size." Bud temkinli tavırlarla anten motoruna güç veriyor. "Tamam, yavaaaş. İskeleti çarpılmış, sorun bu işte."

"Sakın kırma," diyor Dave, Bud'ın öyle bir şey yapmayacağını bilmesine rağmen.

Gıcırtılar kesiliyor, nabız atışı gibi geri dönüyor. "Hey, gerçekten kullanabiliriz bunu," diyor Bud. "Ayar çekip onları dinleyebiliriz."

Sert, soprano bir ses duyuluyor aniden: "–yörüngenizin dışında olmalı. Beta Aries'i deneyin."

"Bir piliç daha. Ayar tamam," diyor Bud, kendinden memnun. "Ayarladık. Dertlerimiz bitti gibime geliyor. O maymun yüz kırk dokuz derece dönmüştü. Vu-huu!"

Sesini duydukları ilk kız yeniden konuşuyor. "Onları görüyoruz, Margo! Ama gemileri öyle küçük ki, orada nasıl yaşayabiliyorlar? Minyatür uzaylılarla karşı karşıyayız belki de! Tamam."

"Konuşan Judy," diye kıkırdıyor Bud. "Dave, durum bir acayip, hepsi İngilizce konuşuyor. BM falan olmalı işin içinde."

Dave dirseklerini ovuşturuyor, yumruklarını sıkıyor, düşünüyor. Bekliyorlar. Lorimer, Gamma Piscium'dan yüz kırk dokuz derece uzakta ne olduğunu bulmaya çalışıyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

On üç dakika sonra Dünya'dan gelen ses, "Judy, diğerlerini arar mısın?" diyor. "Konuşma kaydını size dinleteceğiz, duymanız gerektiğini düşünüyoruz. İki dakika. Ah, hazır beklerken, Zebra diyor ki, Connie'ye bebeğin durumunun iyi olduğunu söyleyecekmişsiniz. Yeni bir ineğimiz de var."

"Şifreli konuşuyorlar," diyor Dave.

Kaydın sesi duyuluyor. Üç adam, güneş paraziti hışırtısı arasında Houston'ı arayan Dave'in sesini dinliyor yeniden. İletimdeki parazitler hızla temizleniyor, kadının başka bir geminin, *Gloria*'nın arkalarında ve güneşe daha yakın olduğunu söylemesiyle kesiliyor.

"Tarih kayıtlarına baktık," diyor Dünya'dan gelen ses. "İlk *Güneşkuşu* uçuşunda Binbaşı Norman Davis diye biri varmış gerçekten. Binbaşı askeri bir unvanmış. İçlerinden birine 'Doktor' diyorlardı, duydunuz mu? Gemide bir biliminsanı da varmış, Dr. Orren Lorimer. Ekibin üçüncü üyesi de Yüzbaşı –bu da askeri unvan– Bernhard Geirr. Gemide üç kişiler, üçü de erkek tabii. Aracın roket motorunun eski tip olduğunu, fazla yakıtları kalmadığını tahmin ediyoruz. Asıl mesele şu ki, ilk *Güneşkuşu* gemisi uzayda kaybolmuş. Güneşin arkasından çıkmamışlar bir daha. Büyük güneş patlamalarının başladığı dönemde olmuş bu. Patlamalardan birine yakın olduklarını tahmin ediyor Jan, geminin hasar aldığını söylediler zaten, duydunuz."

Dave homurdanıyor. Lorimer midesindeki saçaklı deşarjı andıran heyecanla mücadele ediyor.

"Ya olduklarını söyledikleri kişiler ya da hayalet; insan taklidi yapan uzaylılar da olabilirler. Süper-püskürtülerin yerel zaman boyutunu çökertebileceğini söylüyor Jan. Çılgınlık. Siz ne gözlemlediniz orada, vurgulamak istediklerinizneler?"

Zaman boyutu... uzayda kaybolmuş... Lorimer'ın algısı daralıp önünde kıpırtısız duran sakallı iki başın gerçekliğine

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

yöneliyor, duyduğunu sandığı sözcükleri kendine itiraf etmeyi reddediyor: *İki bin yılından önce*. Peki ya dil, diye düşünüyor. Dilin değişmesi gerekirdi. Daha iyi hissediyor bunu düşününce.

Pes, bariton bir ses, "Margo?" diyor. *Güneşkuşu*'nda bakışlar canlanıyor.

"–elli yıl önceki o büyük patlama gibi." Erkeğin de aksanı var. "Patlama sırasında orada olduğumuz için şanslıydık. En ilginci, yerçekimi türbülansını doğrulayabilmemizdi. Periyodikti ama dalgalar halinde gelmedi. Şiddetliydi, epey sarsıldık. O şeyler sırasında uzay olağanüstü baskı altında kalıyor. Fransa'nın teorisinin doğru olduğunu düşünüyoruz; sistemimizin bir mikro kara delik kümesinden geçmekte olduğu bilgisi mantıklı görünüyor. İçlerinden biri bize çarpmadığı sürece sorun yok."

"Fransa mı?" diye mırıldanıyor Bud. Dave de duyduklarına inanamamış gibi ona bakıyor.

"Herhangi bir şeyin zamanda ileri fırlatıldığını hayal etmek güç. Ama her ne iseler işte buradalar artık, sekiz yüz k uzağımızda, Aldebaran yıldızına doğru ilerliyorlar. Lorna'nın dediği gibi, Dünya'ya ulaşmaya çalışıyorlarsa ve yeterince yedek yakıtları yoksa başları dertte demektir. Onlarla konuşmaya çalışmalı mıyız? Tamam. Ah, bu arada ineğe çok sevindik. Yeniden, tamam."

"Kara delikler," diye hafifçe ıslık çalıyor Bud. "Senlik mevzu, Doktor. Bir kara delikte miydik biz?"

"İçinde değildik yoksa burada olamazdık," diyen Lorimer zihninden ekliyor; tabii gerçekten buradaysak. Bir mikro karadelik kümesi... tamamen çöken maddenin kalıntıları birbirine yaklaştığında veya örneğin bir yıldızın fotosferinde çarpıştığında ne olur? Zaman mı aksar? Kes şunu, diyor kendi kendine, sonra yüksek sesle ekliyor: "Bize söyledikleri şeyler önemli olabilir, Dave."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Dave karşılık vermiyor. Dakikalar geçiyor.

Sonunda dünyadan gelen sesi yeniden duyuyorlar, yabancılarla onların frekansından bağlantı kurmaya çalışacağını söylüyor. Bud dönüp Dave'e göz atıyor, seçiciyi ayarlıyor.

"*Güneşkuşu Bir*'i arıyoruz," diyor kız yavaşça, genizden gelen sesiyle. "Burası Luna Merkez, *Güneşkuşu Bir*'den Binbaşı Norman Davies'i arıyoruz. Gemimiz *Escondita*'yla iletişiminizi dinledik. Kim olduğunuzu, buraya nasıl geldiğinizi anlamaya çalışıyoruz, çok şaşkınız. Gerçekten *Güneşkuşu Bir*'seniz, güneş püskürtüsünden geçerken zamanda ileri sıçramış olabileceğinizi düşünüyoruz." Zaman sözcüğünü Cockney şivesiyle, uzatarak söylüyor.

"Gemimiz *Gloria* epey yakınınızda, sizi radarlarında görüyorlar. Rotanızda ciddi bir sorun olabileceğini düşünüyoruz çünkü Lorna'ya Dünya'ya doğru ilerlediğinizi ve aylardan ekim olduğunu söylemişsiniz, dolayısıyla dünyanın Balıklar takımyıldızında olduğunu sanıyorsunuz. Oysa ekim ayında değiliz, bugün Mart'ın on beşi. Tekrarlıyorum, dünyada tarih" –farklı bir şiveyle tarih diyor– "on beş mart, saat akşam sekiz. Dünyanın Başak takımyıldızındaki Spica'nın çok yakınında olduğunu görebilmeniz lazım. Camınızın hasarlı olduğunu söylediniz. Dışarı çıkıp bakamaz mısınız? Rotanızda ciddi bir değişiklik yapmanız gerektiğini düşünüyoruz. Yeterli yakıtınız var mı? Bilgisayarınız var mı? Yeterli havanız, suyunuz ve yiyeceğiniz var mı? Size yardım edebilir miyiz? Bu frekanstan sizi dinliyoruz. Luna'dan *Güneşkuşu Bir*'e, cevap verin."

Güneşkuşu'nda kimse kıpırdamıyor. Lorimer içindeki patlamalarla mücadele ediyor. *Geri dönmediniz. Zamanda sıçradınız.* Kendini bastırmak üzere eğittiği anılardan oluşan kist, uzayan sessizlikte şiştikçe şişiyor. "Cevap vermeyecek misin?"

"Aptal olma," diyor Dave.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Dave. Gamma Piscium ile Spica arasında yüz kırk dokuz derecelik bir fark var. Gönderdikleri iletim Dünya'nın bulunduğunu söyledikleri yerden geliyor."

"Hesaplarında yanıldın."

"Yanılmadım. Mart ayındayız, öyle olması lazım."

Dave bir sinekten rahatsız olmuş gibi gözlerini kırpıştırıyor.

On beş dakika sonra Luna'dan gelen ses aynı mesajı tekrarlıyor ve iletim bu kez şöyle sonlanıyor: "Lütfen cevap verin."

"Bant kaydı değil," diyor Bud. Elindeki sakızın paketini açıyor, plastik sakız kabını cayro kablolarının arkasındaki düzenli tomarın üstüne yerleştiriyor. Spica'nın muğlak ışıltısını seyreden Lorimer'ın teni ürperiyor. Spica-artı-Dünya mı bu? İnanmazlık onu ele geçiriyor, yüzlerden ve seslerden mürekkep karmaşık bir sancının etkisiyle sallanıyor; pişen pastırmanın cızırtısı, babasının tekerlekli sandalyesinin gıcırtısı, güneşin aydınlattığı kara tahtanın üzerindeki tebeşir izleri, Ginny'nin çiçekli kanepenin üstündeki çıplak bacakları, çim biçme makinesinin tehlikeli olabilecek kadar yakınından koşan Penny ile Jenny. Kızları epey uzamıştır görmeyeli, Jenny zaten annesinin boyuna yetişmişti. Babası Amy'yle birlikte Denver'da yaşıyor, oğlu eve dönene dek hayatta kalmaya kararlı. *Eve döndüğümde*. Delilik bu, Dave haklı; bir oyun, çılgın bir kandırmaca. Dil değişmiş olmalıydı.

On beş dakika daha geçiyor; monoton, ciddi kadın sesi yeniden duyuluyor, aynı şeyleri, bu kez bazı sözcükleri iyice vurgulayarak tekrarlıyor. Dave'in yüz ifadesi dalgın, kaşları çatık, kötü bir spor programı dinliyor gibi görünüyor. Hoparlörü kapatıp birer kadeh cin içmeyi teklif edebileceğini düşünüyor Lorimer onun, öyle yapmasını istiyor. Ses, frekans değiştireceğini söylüyor şimdi.

Bud sakince sakız çiğneyerek alıcıyı ayarlıyor. Ses bu kez bazı sözcüklerde tekliyor. Daha yorgun çıkıyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Yeniden, bu kez bir saat bekliyorlar. Lorimer'ın zihninde yalnızca Spica'nın nokta halindeki, içini sıkan parlak ışığı var. Bud "Sarı Kurdeleler" şarkısının bir kuplesini mırıldandıktan sonra yeniden susuyor.

"Dave," diyor Lorimer sonunda, "antenimiz doğruca Spica'ya dönük. Hata yaptığımı düşünmen umurumda değil, Dünya oradaysa çok geç olmadan rotamızı değiştirmemiz lazım. Bakarsan, iki farklı ışık kaynağı olduğunu görebilirsin. Rotayı gözden geçirmemiz gerekiyor."

Dave karşılık vermiyor. Bud da bir şey demiyor ama bakışları geminin ön camında, kontrol panelinde, sonra yeniden camda dolaşıyor. Panelin köşesinde karısının polaroid fotoğrafı duruyor. Patty uzun boylu, kıkırdayan, kalçasını sallayan bir kızıl; Lorimer onu arada bir fantezi dünyasına konuk ediyor. Sesi küçük bir kızın sesini andırıyor gerçi. Boyu da öyle uzun ki... Bazı kısa boylu erkekler özellikle uzun boylu kadınların peşine düşer; Lorimer'a gurursuzluk gibi geliyor bu. Ginny ondan birkaç santim daha kısa. Kızları daha uzun boylu olacak. Lorimer dünyadan ayrılmadan önce Ginny, hamile kalmak için ısrar etmişti, kocası doğum sırasında orada olamayacak olsa da. Belki, belki de erkek olur çocuk, bir oğlan – *kes şunu*. Başka şeyler düşün, ne olursa. Bud... Acaba Bud, Patty'yi seviyor mu? Kimbilir? Lorimer, Ginny'yi seviyor. Yüz on milyon kilometre uzakta...

"Judy?" diyor Luna Merkez, veya her kimse. "Cevap vermiyorlar. Bir de sen denemek ister misin? Ama önce dinle, biraz düşündük de. Bu insanlar gerçekten geçmişten gelmişse şu an çok sarsılmışlardır. Bildikleri dünyayı bir daha asla göremeyeceklerini şu anda anlıyor olabilirler. Myda bu adamların çocukları ve yanlarında kaldıkları kadınlar olduğunu söylüyor, onları çok özleyeceklerdir. Bizim için heyecan verici bir durum ama onlara korkunç geliyor olabilir. Cevap veremeyecek kadar şokta olabilirler. Korkmuş olabilirler, belki bi-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

zim uzaylı, hatta halüsinasyon olduğumuzu bile düşünüyor olabilirler. Anlıyorsun ya?"

Beş saniye sonra yakındaki kızın sesi geliyor: "*Da*, Margo, biz de bunları konuşuyorduk. Dinko. Ah, *Güneşkuşu? Güneşkuşu*'ndan Binbaşı Davis, orada mısınız? Ben *Gloria* adlı gemiden Judy Paris, sizden yaklaşık bir milyon k uzaktayız, ekranımızda görüyoruz sizi." Sesi genç ve heyecanlı geliyor. "Luna Merkez size ulaşmaya çalışıyor, başınızın dertte olduğunu düşünüyoruz ve yardım etmek istiyoruz. Lütfen korkmayın, biz de sizler gibi insanız. Amacınız Dünya'ya ulaşmaksa rotanızdan epey sapmış olduğunuzu düşünüyoruz. Tehlikede misiniz? Yardımcı olabilir miyiz? Radyonuz bozuksa bize bir tür işaret verebilir misiniz? Eski Mors kodunu biliyor musunuz? Yakında ekranımızdan çıkacaksınız, sizin için gerçekten endişeleniyoruz. Yapabiliyorsanız bir şekilde karşılık verin lütfen, *Güneşkuşu*, cevap ver!"

Dave hiç kımıldamadan oturuyor. Önce ona sonra gemi penceresine bakan Bud sonunda heyecansız bakışlarını hoparlöre dikiyor, yüzü ifadesiz. Lorimer şaşkınlığını tüketti, hoparlörden gelen seslere karşılık vermekten başka bir şey istemiyor artık. Prob ışınının frekanslarıyla oynayarak iptidai bir sinyal verebilir. Peki sonra ne olacak? İkiye karşı tek sonuçta.

Kız kararlı bir sesle yeniden onlara ulaşmayı deniyor. Sonunda şöyle diyor: "Margo, çıt çıkarmıyorlar. Ölmüş olabilirler mi? Bence uzaylı bunlar."

Değil miyiz? diye düşünüyor Lorimer. Luna istasyonundan başka biri, daha yaşlı bir sesin sahibi konuşuyor şimdi.

"Judy, ben Myda, aklıma başka bir şey geldi. Bu insanlar çok katı bir komuta zincirine göre hareket ediyorlardı. Tarih derslerini hatırlarsın, her şeyi ast-üst sistemine göre yapıyorlardı. Binbaşı Davis kumandan olduğunu tekrarlıyordu, duymuşsunuzdur. Buna emir-komuta zinciri diyorlardı, içle-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

rinden biri emir veriyor, diğerleri söyleneni yapıyordu, nedenini tam olarak bilmiyoruz. Belki de korktukları için. Sorun şu ki, emir veren şoka girmiş veya paniğe kapılmış olabilir, diğerleri de Davis'ten izin almadan karşılık veremiyordur."

İsa aşkına, diye düşünüyor Lorimer. İsa Mesih rabbimizin müjdesi aşkına. Babası anlatılmaz şeylerle karşılaştığında böyle derdi. Dave ile Bud kımıltısız oturuyorlar.

"Ne tuhaf," diyor, Judy'nin sesi. "Peki yanlış rotada ilerlediklerini bilmiyorlar mı? Yani, emir veren diğerlerinin dünyayı es geçip sistemden çıkmasına neden olabilir mi? Mümkün mü bu?"

Öyle oluyor zaten, diye düşünüyor Lorimer; olan bu işte. Bunu durdurmak zorundayım. Onlar bizi gözden kaybetmeden önce, hemen eyleme geçmem lazım. Dave ile Bud'a çaresizce meydan okuduğunu canlandırıyor gözünde. Önce onları ikna etmeye çalışmalı.

Tam ağzını açacakken Bud'ın hafifçe kımıldadığını görüyor, söylediklerini duyunca ölçüsüz bir minnet duyuyor ona: "Dave'im, çıplak gözle bir bakmaya ne dersin? Şöyle bir bakmakla bir şey kaybetmeyiz."

Dave başını hafifçe yana çeviriyor.

"Yoksa pilicin dediği gibi dışarı çıkıp mı baksam?" Bud'ın sesi uysal.

Uzun bir dakika geçiyor, sonra Dave ifadesiz bir sesle, "Tamam..." diyor. "İrtifa değişimi." Kolunu çok ağırmış gibi kaldırıyor, Spica'yı camın hasarsız bölümünün hizasına getirecek vektör değerlerini otomatik hareketlerle panele girmeye başlıyor.

Tanıdık denetim dizisini takip ederken, peki ben neden başaramadım bunu, diye soruyor Lorimer kendi kendine, belki bininci kez. Cevap verme buna... Ve belki bininci kez onların haklılığı karşısında anlaşılmaz biçimde duygulanıyor. Hakiki olanlar, alfalar. Aralarındaki bağ. Hayatında ilk

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

kez okul futbol takımındaki gülünç maço erkekler karşısında hissettiği korku ve merakla karışık şaşkınlık.

"Hazırız, Dave, bozulan bir şey yoksa tabii."

Dave ateşleme tertibatının güvenlik kilidini açıyor, bilgisayarı gerçek zamanlı programa alıyor. Geminin gövdesi ürperir gibi titriyor. Arka motor çalışınca kabindeki her şey yana doğru kayarken Spica'nın parlak ışığı diğer yönde ilerliyor. Süzülerek camın hasarsız bölümünün hizasına geçen yıldızın eşlikçisini net bir şekilde görüyor Lorimer. İkili ışık kaynağı gözlerinin önünde sabitleniyor, kumandan iyi iş çıkardı. Teleskopu Bud'a uzatıyor.

"Soldaki."

Bud bakıyor. "Evet, orada gerçekten. Hey Dave, şuna baksana!" Teleskopu Dave'in eline bırakıyor. Dave aleti yavaşça kaldırıp bakıyor. Lorimer onun nefes alıp verişini duyuyor. Birden Dave mikrofonu kapıyor.

"Houston!" diye haykırıyor sert bir sesle. "*Güneşkuşu*'ndan Houston'a, *Güneşkuşu* Houston'ı arıyor. Cevap ver Houston!"

Sessizlikte hoparlörden tiz sesler geliyor: "Motorlarını ateşlediler – bir dakika, birini arıyorlar!" Ses kesiliyor.

Güneşkuşu'nun kabininde kimse konuşmuyor. Lorimer karşısındaki ikiz yıldızlara bakıyor, dakikalar pıhtılaşırken olanaksız gerçeklikler çevresinde yer değiştiriyor. Bud'ın cama yansıyan yüzü aşağı bakıyor, sırıtmıyor artık. Dave'in sakalı sessizce kımıldıyor; Lorimer onun dua ettiğini anlıyor. Ekipteki tek dindar Dave; pazar günleri akşam yemeğinden önce ağırbaşlı, kısa bir dua okuyor. Lorimer, içinde Dave'e karşı şoke edici bir acıma hissinin yükseldiğini fark ediyor; Dave ailesine, dört oğluna çok düşkün, sürekli onların eğitimini düşünüyor, onları ava, balık tutmaya, kamp yapmaya götürüyor. Karısı Doris de inanılmaz faal ve tatlı bir kadın; gezilerinde onlara eşlik ediyor, yemek pişiriyor, cemiyet için bir şeyler yapıyor. Ginny hastalandığında Penny ile Jenny'yi

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

arabayla okula götürmüştü. İyi insanlar, toplumun belkemiğini oluşturan insanlar... Gerçek olamaz bunlar, diye düşünüyor; az sonra hoparlörden Packard'ın sesi gelecek, anten şu anda çalışıyor. Altı dakika oldu. Bunların hepsi geçecek. *İki bin yılından önce* – kes şunu, dilin değişmesi gerekirdi. Doris'i düşün... Bir tür ışıltı yayıyor o kadın, beş erkeğin karnını doyuruyor; oğlan anası kadınlar farklıdır. Peki Ginny, onun sevgili kadını, *karısı*, *kızları* – büyükanne mi oldular? Ölüp toza mı karıştılar? *Kes şunu*. Dave hâlâ dua ediyor... Aklından ne geçiyor kimbilir? Dave'in haykırışı... On iki dakika oldu, her şey yolunda olmak zorunda. İkinci kadran kolu takıldı, yok hayır, hareket ediyor. On üç. Çılgınlık bunların hepsi, bir rüya. On üç artı... on dört. Hoparlör tıslıyor, boş boş tıkırdıyor. On beş oldu şimdi. Bir rüya... Bu kadınlar bilerek mi bekliyorlar, kendimiz görelim, anlayalım diye? On altı...

Yirmide Dave'in eli kımıldıyor, sonra yeniden duruyor. Saniyeler seğirir gibi geçiyor, hoparlörden uzay çatırtısı geliyor. Otuz dakika dolmak üzere.

"*Güneşkuşu*'ndan Binbaşı Davis'i arıyorum?" Konuşan yaşlı kadın, sesi nazik. "Burası Luna Merkez. Artık uzay uçuşları için hizmet ve iletişim servisi biziz. Size Houston'da artık bir uzay merkezi olmadığını bildirmekten üzüntü duyuyoruz. Mekik üssü iki yüz yıl önce White Sands'e taşındığında Houston da terk edildi."

Toz rengi serin bir ışık Lorimer'ın beynini sarıp yalıtıyor. Uzun süre böyle kalacak.

Kadın her şeyi yeniden açıklıyor, yardım teklif ediyor, yaralı olup olmadıklarını soruyor. Hoş, ağırbaşlı bir konuşma. Dave hâlâ kıpırtısız oturuyor, Dünya'ya bakıyor. Mikrofonu onun eline veriyor Bud.

"Konuş onlarla, Dave."

Dave mikrofona bakıyor, derin bir nefes alıp gönder tuşuna basıyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"*Güneşkuşu*'ndan Luna Kontrol'e," diyor Dave, normal sesiyle. ("Merkez" demeliydi, diye düşünüyor Lorimer.) "Sizi duyuyoruz. Ee, yaşamsal destek ihtiyacımız negatif, sorunumuz yok. Rota değişimi önerisini duyduk ve yürürlüğe koyuyoruz. Bilgisayar desteği teklifiniz makbule geçti. Rotayı yoluna koymak için konum verisi iletmenizi öneriyoruz ki işleme hemen başlayabilelim. Ee, akümülatörlerimizin durumunu görene dek iletişimden tasarruf etmeye çalışıyoruz. *Güneşkuşu*'ndan bu kadar. Tamam."

İşte böyle başlamıştı her şey.

Lorimer'ın zihni yaklaşık bir yıl veya üç yüz yıl sonraya, *Gloria*'nın içinde havada süzülen bedenine dönüyor; kadınları izliyor ve onlar tarafından izleniyor. İçinde hâlâ bir hafiflik var, halinden memnun; alttan alta fokurdayan dehşet hâlâ daha yakına gelmedi. Fakat etrafı öyle sessiz ki. Uzun süredir hiç ses duymamış gibi geliyor ona. Uzun zaman oldu mu gerçekten? Belki de ilaç zaman algısını değiştiriyor, belki de yalnızca birkaç dakika geçti.

"Hatırlıyordum," diyor Connie denen kadına, konuşmasını istediği için.

Kadın başını sallıyor. "Hatırlayacağınız öyle çok şey var ki. Ah, affedersin, böyle söylememem gerekirdi." Bakışları şefkatli.

"Önemi yok." Kaybolup giden dünyası ve ancak şu anda net bir şekilde gördüğü bu diğer dünya rüyayı andırıyor. "Size tuhaf yaratıklar gibi geliyor olmalıyız."

"Anlamayı deniyoruz," diyor kadın. "Sonuçta tarih bu, olayları öğreniyorsun ama insanların neye benzediğini, neler hissettiğini gerçekten bilmiyorsun. Bize anlatacağınızı umuyoruz."

Verdikleri ilaç, diye düşünüyor Lorimer, denedikleri şey bu ilaç. Onlara anlatmayı... nasıl yapacak? Bir dinozor anlatabilir mi eskiden neyin nasıl olduğunu? Zihninde montajlanmış görüntüler akıyor, ön planda Harekât Merkezi'nin

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

kuzey otoparkı ve Ginny'nin sarı mutfak telefonu, hastalıklı duvar sarmaşığı... Kadınlar ve sarmaşıklar...

Kulağına çalınan bir kahkaha dikkatini dağıtıyor. Spor salonu dedikleri odadan geliyor kahkaha, Bud ve diğerleri orada top oynuyor olmalı. İyi fikir gerçekten, diye düşünüyor; kas gücü kullanmak, kesintisiz hafif egzersiz. Hepsinin bu kadar fit olması bundan. Spor salonu dev bir sincap tekerini andırıyor, duvarlara tırmanınca veya pedal çevirince dönmeye başlayarak bir dişli düzeneğini çalıştırıyor, bu düzenek başka şeylerin yanında uyku silindirini döndürüyor. Gerçek bir Woolagong... Bud ile Dave egzersiz vardiyasını genellikle birlikte geçiriyor, dönen spor salonunda solgun tenli iri insansı maymunlar gibi debeleniyorlar. Lorimer kadınların sakin ritmini tercih ediyor, buradaki bisiklet de ona uyuyor. Vardiyasını genellikle pek fazla konuşmayan Connie'yle veya çok konuşan Judy'lerden biriyle geçirmeyi tercih ediyor.

Şimdi kimse konuşmuyor gerçi. Hafif bir huzursuzlukla bakışlarını kabinin dev silindirinde dolaştırınca ön pencereden dışarı bakan Dave ile Lady Blue'yu görüyor. Judy Dakar da onların arkasında, bir kez olsun sessiz. Dünya'ya bakıyor olmalılar; birkaç haftadır gittikçe genişleyen güzel bir diske benziyor Dünya. Dave'in sakalı kımıldıyor, yine dua ediyor. Bunu sık sık yapar oldu ama gösterişçi bir tavırla değil, besbelli içtenlikle dua ettiğinden ateist Lorimer ona yalnızca sempati duyabiliyor.

Judy'ler neden kendi kendine fısıldadığını Dave'e sordular, elbette. Dave onların dua nedir bilmediğini ve Hıristiyanların kutsal kitabını hiç görmediğini öğrenince derin bir sessizlik oldu.

"Yani tüm inancınızı yitirdiniz," dedi Dave, sonunda.

"İnancımız var," diye itiraz etti Judy Paris.

"Neye inandığınızı sorabilir miyim o zaman?"

"Kendimize inanıyoruz elbette," dedi kız ona.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Küçük hanım, benim kızım olsan kıçına şaplağı yerdin," dedi Dave. Şaka yapmıyordu. Bu konu bir daha açılmadı.

Gerçi o ilk korkunç şoktan sonra Dave kendini nasıl da hemen toparladı, diye düşünüyor Lorimer. Kişisel bir tanrıya, bir baba modeline ihtiyaç duyuyor insan. Dave bundan güç alıyor, biz de ondan destek alıyoruz. Belki de liderlerin inançlı olması gerekiyordur. Dave öyle harika biri ki; neşelidir, soğukkanlıdır, sabırla başka olasılıkları değerlendirir, konum okumalarında kaçınılmaz çelişkiler söz konusu olduğunda hemen karar alır. Lorimer yapamazdı bunu. Bir kancık...

Belleği yeniden coşuyor; kendini tekrar *Güneşkuşu*'nda buluyor, donuk bakışlarla oturuyor, kadınların gevezeliklerini, Dave'in onlara verdiği kısa yanıtları dinliyor. Tanrım, nasıl da konuşup duruyorlar. Ama ilettikleri bilgisayar hesapları tutuyor. Lorimer, Dave'in takıntısı yüzünden, itme kuvvetlerini ve yakıt miktarını tam olarak bildirmek istememe cinsliği yüzünden de sıkıntı çekiyor. Belli bir payı gizleyip Lorimer'a yeniden hesap yaptırıyor Dave.

Fakat payların faydası olmuyor; başlarının büyük dertte olduğu kısa sürede anlaşılıyor. Yörüngeden bir sonraki geçişinde onların çok uzağında kalacak Dünya, ona yetişecek ivmeyi yakalamalarına olanak yok. Bir fire manevrası yapabilir, hızlarını iyice kesip Dünya'nın ikinci geçişinde onları yakalamasını sağlayabilirler fakat bu manevra fazladan bir yıl sürer ve tüm yaşam destekleri o zamana çoktan tükenmiş olur. Kasvetli bir soru geliyor Lorimer'ın aklına – içlerinden yalnızca birinin beklemesine yetecek kadar kaynak kalabilir mi yoksa? Soruyu zihninden uzaklaştırıyor, Dave düşünsün bunu, gerekiyorsa.

Son bir olasılık daha var: Venüs bundan üç ay sonra onların yörüngesine yaklaşacak ve geçerken ona yaklaşarak hız kazanabilirler. Bu olasılık üzerinde çalışmaları lazım.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bu esnada Dünya giderek onlardan uzaklaşıyor, *Gloria* da giderek güneşe yaklaşıyor. Güneş paraziti arasında nerede olduğunu buluyor, sonra onu yeniden kaybediyorlar. Beş kişilik ekibini tanıyorlar artık. Adamın adı Andy Kay, kıdemli kadın Lady Blue Parks; anladıkları kadarıyla gemiyi bu ikisi kullanıyor. Sonra Connie Morelos ve ikizler Judy Paris'le Judy Dakar var, onlar iletişimden sorumlu. Luna'daki başlıca sesler de kadınlara ait, Margo ile Azella. Erkekler onların güneşin uzak tarafına doğru yönelen *Escondita*'yla konuştuğunu duyuyor şimdi. Duydukları her şeyi izlemeleri ve kaydetmeleri konusunda ısrar ediyor Dave. Konuşmaların çoğu *Luna* ve *Gloria*'yla yaptıkları görüşmelerin tekrarlarından, bir de oldukça kişisel ve çeşitli mesajlardan ibaret. İnekler, tavuklar ve başka çiftlik hayvanlarıyla ilgili mesajlar artınca, Dave bunların şifre olduğu tezinden isteksizce vazgeçmek zorunda kalıyor. Bud toplam beş farklı erkek sesi sayıyor.

"Aman ne önemli," diyor. "Yola çıktığımızda araba kullanan piliçler de çoğalmıştı. Hatunlar kontrolü ele aldığına göre uzay güvenli bir yere dönüşmüş olmalı. Madem çalışmak istiyorlar terlesin küçük kıçları." Kıkırdıyor. "Bu kuşu indirdiğimiz zaman yıldızlar eski dostunuz Buddy'ye dikemeyecek gözlerini artık, hayır hanfendiciğim. Hoş bir sahil, tonla biftek, bira ve başka tatlı şeyler bekliyor beni. Hey, canlı tarih sayılacağız, istersek ücret bile talep ederiz."

Dave'in yüzünde uygunsuz bir konu açıldığında beliren ifade beliriyor. Geleceğin dünyasında onları bekleyenler üzerine tahmin yürütmeyi cesaretlendirmeyen tavrı yüzünden Lorimer çatlayacak gibi hissediyor. Dışarıyla iletişimi mevcut sorunlarla sınırlandırıyor Dave. Lorimer en azından konuşulan dilin neden hiç değişmediği yönündeki bulmacaya cevap istemesini sağlamaya çalıştığında "Sonra," diye kestirip atıyor. Lorimer burnundan soluyor; zamanda üç yüz yıl ileri sıçradığı halde hiçbir şey öğrenemediğine inanamıyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kadınların konuşmalarından çıkardıkları bazı gerçekler var gerçi. Onlarınkinden sonra, bir zayiatın yanında hepsi başarıyla tamamlanan dokuz *Güneşkuşu* seferi daha yapılmış. *Gloria* ve kardeş gemisi de bilgi toplama amacıyla en içteki iki gezegeni ziyaret etmekle görevlendirilmişler.

"Hep iki gemiyle çıkarız bu tür keşif görevlerine," diyor Judy. "Ama o gezegenlerde işe yarar bir şey yoktu. Yine de görmeye değerdi gerçi."

"Tanrı aşkına, Dave, toplamda kaç gezegenin ziyaret edildiğini sor şunlara," diye yalvarıyor Lorimer.

"Daha sonra."

Fakat yaklaşık ellinci yemek molasının ardından Luna birden kendiliğinden bilgi veriyor.

"Dünya'da sizler için bir tarihçe hazırlanıyor, *Güneşkuşu*," diyor Margo'nun sesi. "Soru sormakla enerji harcamak istemediğinizi biliyoruz, o yüzden sizleri şimdiden belli başlı konularda bilgilendirelim istedik." Gülüyor. "Sandığımızdan daha zor oldu, burada kimse tarihle uğraşmıyor."

Lorimer kendi kendine başını sallıyor: 1690'dan gelen ve Cromwell'e –o zaman öyle mi deniyordu acaba?– ne olduğunu öğrenmek isteyen fakat elektrik, atomlar veya ABD hakkında hiçbir şey bilmeyen bir adama ne anlatabilirdi, bunu düşünüyor.

"Bakalım, herhalde size verebileceğimiz en önemli bilgi artık sizin zamanınızdaki kadar insan olmadığıdır; nüfusumuz iki milyonun biraz üstünde bizim. Sizin zamanınızdan kısa süre sonra küresel bir salgın hastalık yayıldı. İnsanları öldürmedi ama nüfusu azalttı. Yani, dünyanın çoğu yerinde bebek doğmadı. Kısırlık başladı, anlayacağınız. Yeryüzünde bu epidemiden en az etkilenen Avustralya denen ülke oldu." Parmağını havaya kaldırıyor Bud.

"Kuzey Kanada denen yerde de fena değildi durum. Hayatta kalanlar Amerikan eyaletlerinin güneyinde, besin üretebilecekleri yerlerde bir araya toplandılar, en iyi iletişim

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

araçları ve fabrikalar da buradaydı. Dünyanın geri kalanında kimse yaşamıyor artık, gerçi bazen gidiyoruz oralara. Ah, unutmadan, beş ana faaliyet alanımız var, siz *endüstri* mi diyordunuz bunlara? Besin, yani çiftçilik ve balıkçılık. İletişim, nakliye ve uzay – yani biz. Bir de ihtiyaç duyulan fabrikalar. Sizin zamanınızdan çok daha basit yaşıyoruz, sanırım. Yaptığınız şeyleri her yerde görüyoruz, sizlere minnettarız. Ah, sizin gibi zeplin kullandığımızı öğrenmek ilginizi çekecektir, altı tane büyük zeplinimiz var. Beşinci faaliyet alanımız da çocuklar. Bebekler. Bunları öğrenmenin faydası oluyor mu? Elimizdeki bir çocuk kitabından okuyorum hepsini."

Erkekler anlatılanları dinlerken donup kalıyorlar; Lorimer'ın elindeki soğutucu torbada etli sebze var. Lokmasını yeniden çiğnemeye başlayan Bud boğulacak gibi oluyor.

"İki milyon nüfusla uzaya çıkabiliyorlar mı yani?" diyor öksürerek. "İnanılmaz şey."

Dave düşünceli bir tavırla hoparlöre bakıyor. "Bize anlatmadıkları çok şey var."

"Onlara sormam gerekiyor bunu," diyor Bud. "Olur mu?"

Dave başını sallıyor. "Dikkatli ol."

"Tarih dersi için teşekkürler, Luna," diyor Bud. "Makbule geçti gerçekten. Fakat birkaç milyon insanla bir uzay programını yürütmeyi nasıl başardığınızı anlayamıyoruz. Bu konuda biraz daha aydınlatabilir misin bizi?"

Soruyu takip eden sessizlikle Lorimer sersemletici rakamları anlamaya çalışıyor. Sekiz milyardan iki milyona... Avrupa, Asya, Afrika, Güney Amerika, ABD – yok olmuş. *Dünyanın çoğu yerinde bebek doğmadı*. Demek ki dünya kısırlaşmıştı, peki neden? Kara Veba, Asya'daki kıtlıklar – bunlar birer kırımdı. Fakat hiçbiri bu haberin büyüklüğüyle yarışamazdı. Hayır, ne olursa olsun kavraması olanaksız bir şeydi bu. Her yerine çöp yığılmış bomboş bir dünya.

"*Güneşkuşu*?" diyor Margo. "*Da*, uzayı merak edeceğinizi tahmin etmeliydim. Doğrusunu isterseniz, toplam dört adet

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

gerçek uzay gemimiz, bir de üssümüz var. Buradaki iki gemiyi biliyorsunuz. Bunlardan başka *Indira* ve *Pech* var, onlar da Mars yolunda şimdi. Mars domu sizin zamanınızdan sonra yapıldı belki. Fakat uydu istasyonlarınız vardı, değil mi? Eski Luna domu da tabii – şimdi hatırladım, epidemi sırasında yapıldı o. Koloniler kurup, ee, çocuk üretmeye çalıştılar fakat salgın oraya da ulaştı. Zorlu koşullarda mücadele ettiler. Sizlere çok şey borçluyuz, siz erkeklere yani. Hepsi tarih kayıtlarında var, minimal ve uygulanabilir bir programı nasıl kurduğunuz, herkesi eğitip delilerden nasıl kurtardığınız. Muazzam bir başarıydı. Ah, buradaki tabelalardan birinin üstünde içinizden birinin adı yazıyor hatta. Lorimer. Başlattığınız çalışmaları sürdürüp büyütmeyi seviyoruz, yolculuk etmeyi hepimiz seviyoruz. İnsan gezgindir, ilkelerimizden biri de bu."

"Benim duyduklarımı siz de duyuyor musunuz?" diye soruyor Bud, gözlerini komik bir ifadeyle kırpıştırarak.

Dave hâlâ hoparlöre bakıyor. "Hükümetleri konusunda tek sözcük çıkmadı ağzından," diyor yavaşça. "Ekonomik koşullardan da söz etmedi. Bir avuç maymun var karşımızda."

"Sorayım mı onlara?"

"Bekle bir dakika... Tamam, devlet başkanının adını ve uzay programı yöneticisinin adını sor. Ve bir de – neyse, hepsi bu kadar."

"Başkan mı?" diye tekrarlıyor Margo, Bud'ın sorusunu. "Nasıl yani, kraliçeler ve krallar gibi mi? Bir dakika bekle, Myda burada. Size Dünya hakkında bilgi veren oydu."

Arada bir sesini duydukları daha yaşlı kadın konuşuyor şimdi: "*Güneşkuşu? Da*, sizin zamanınızda hükümetlerin karmaşık faaliyetleri olduğunu biliyoruz. Sayımız az olduğundan bu tür resmi oluşumlara ihtiyaç duymuyoruz biz. Farklı faaliyetlerle uğraşanlar düzenli aralıklarla toplanıyor, iletişim ağımız da oldukça kuvvetli, herkesi bilgilendiriyoruz. Farklı faaliyetlerle meşgul olanlar yaptıkları işi yöne-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

tiyor. Rotasyonlu çalışıyoruz, görüyorsunuz ya. Genellikle beş yıllık dönemlerden sonra değişiyor yerimiz, örneğin konuştuğunuz Margo önceden zeplin bölümündeydi, ben de farklı fabrikalar ve çiftliklerde çalıştım. Eğitime gelince, istisnasız hepimiz eğitim alıyoruz. Sizlerle aramızdaki önemli farklardan biri de bu, sanırım. Tabii hepimiz çalışıyoruz da. Günümüzde her şey eskisinden daha istikrarlı, anladığım kadarıyla. Daha yavaş değişiyoruz. Sorularınızı cevaplıyor mu bunlar? Tabii her zaman kayıt bölümüne başvurabilirsiniz, hepimizin kaydını tutuyor onlar. Fakat sizi, şey, liderimize götüremeyiz, kastettiğiniz buysa." Gülüyor, gerçekten neşeli çınlıyor kahkahası. "Bizim eski şakalarımızdan biridir bu. Fakat şunu belirtmeden geçemeyeceğim," diyor daha ciddi bir ses tonuyla "sizleri bu kadar iyi anlayabildiğimize çok sevindik. Dilin sürüklenip gitmesine engel olmaya özen gösteriyoruz, geçmişle bağımızı kaybetmek üzücü olurdu."

Dave alıyor mikrofonu. "Teşekkürler, Luna. Düşünecek malzeme verdiniz bize. *Güneşkuşu*'ndan şimdilik bu kadar, tamam."

"Anlatılanların ne kadarı gerçek, Doktor?" diyor Bud, kıvırcık saçlı başını kaşırken. "Bize senin şu bilimkurgu öykülerinden birini anlatıyorlar gibime geliyor."

"Gerçek hikâyeyi daha sonra öğreneceğiz," diyor Dave. "Görevimiz oraya ulaşmak."

"O konuda şansımız pek yaver gitmiyor."

Çok geçmeden daha da kötü görünüyor her şey. Venüs yörüngesinden umut yok. Lorimer tüm hesapları tekrarlasa da sonuç değişmiyor.

"Çözmemiz mümkün görünmüyor, Dave," diyor sonunda. "Çok zorlu parametreler bunlar. Vazgeçmek zorundayız bence."

Dave dalgın dalgın parmak eklemlerini ovuşturuyor. Sonra başını sallıyor. "Anlaşıldı. Dünya'ya yaklaşınca optimal sekansı ateşleriz."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Söyle de geçtiğimizi görürlerse bize el sallasınlar," diyor Bud.

Bundan on sekiz ay sonra uzayda yavaş yavaş ölüm olasılığını düşünürken sessizleşiyorlar. Diğer soruyu sormaya cesaret edebilecek mi onu düşünüyor Lorimer, fena soruyu. Dave'in ne karşılık vereceğinden oldukça emin. Peki kendisi neye karar verecek, ne yapmaya cüret edebilecek?

"*Güneşkuşu*, orada mısın?" diye sesleniyor *Gloria*'dakiler. "Dinleyin, biraz hesap yaptık da. Tüm yakıtınızı kullanır ve dönüp yörüngemize yaklaşabilirsiniz biraz açılıp sizi alabileceğimizi düşünüyoruz. Bu şekilde güneşin çekim kuvvetini kullanmış olacaksınız. Manevra kapasitemiz yüksek ama hızımız sizinkinden çok daha düşük. Uzay giysileriniz ve bir tür itici gücünüz var, değil mi? Yani, birkaç k ileri uçabilir misiniz?"

Üç adam birbirine bakıyor, Lorimer az önceki konuyu düşünen tek kişi olmadığını tahmin ediyor.

"İyi fikir, *Gloria*," diyor Dave. "Luna'nın ne diyeceğini duyalım bakalım."

"Neden?" diyor Judy. "Konu bizi ilgilendiriyor, gemiyi tehlikeye atmayız. Yalnız Venüs'e bir kez daha bakma şansını kaçırmış oluruz, o da kimin umurunda. Bol suyumuz ve yiyeceğimiz var, havanın birazcık daha ağır kokmasına da dayanabiliriz."

"Sağlam çıktı bu piliçler," diyor Bud. Bekliyorlar.

Luna'dan gelen ses konuşuyor şimdi. "Biz de aynı konuyu düşünüyorduk, Judy. Riski anladığınızdan emin değiliz. Ah, *Güneşkuşu,* kusuruma bakmayın. Judy, onları almayı başarsanız bile *çok farklı bir kültürden* gelen bu üç erkek bireyle aynı gemide yaklaşık bir yıl geçirmek zorunda kalacaksınız. Myda geçmişte olanları hatırlamanız gerektiğini söylüyor, Connie ne derse desin ortada bir risk var. *Güneşkuşu*. Kabalığım için kusura bakmayın lütfen. Tamam."

Bud var gücüyle sırıtıyor, hepsi öyle. "Mağara adamları," diye kıkırdıyor. "İnişte piliçlerin hepsi gebe olacak."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Margo, bunlar insan," diye itiraz ediyor Judy'nin sesi. "Yalnız Connie değil, hepimiz hemfikiriz. Andy ile Lady Blue çok ilginç olacağını söylüyorlar. İşe yararsa, yani. En azından denemeden öylece kendi hallerine bırakamayız onları."

"Biz de öyle düşünüyoruz elbette," diye karşılık veriyor Luna. "Fakat bir sorun daha var. Hastalık taşıyor olabilirler. *Güneşkuşu*, on dört aydır tecrit edilmiş olduğunuzu biliyoruz fakat Murti sizin zamanınızda insanların günümüzde var olmayan organizmalara bağışıklığı olduğunu söylüyor. Bizimkilerden bazıları da size zarar verebilir. Hepiniz ölümcül hastalıklara yakalanıp gemiyi kaybedebilirsiniz."

"Bunu da düşündük, Margo," diyor Judy, sabırsızlıkla. "Bakın, onlarla temas edilecekse birinin denek olması gerekecek, öyle değil mi? Biz bunun için ideal konumdayız. Eve ulaştığımızda her şeyi öğrenmiş olacaksınız. Ayrıca, *Gloria*'yı daha sonra gelip alabileceğiniz sabit bir yörüngeye yerleştirmeye fırsat bulamayacak kadar hızlı hastalanmamız mümkün mü sizce?"

Bekliyorlar. "Hey, peki ya o epidemi ne olacak?" diyor Bud, saçlarını özenle düzeltirken. "Geylere özgürlük hareketinde kariyer yapmak ister miyim bilemiyorum doğrusu."

"Burada kalmayı mı tercih edersin?" diye soruyor Dave.

"Delilik," diyor Luna'dan gelen farklı bir ses. "*Güneşkuşu*, ben Murti, buradaki sağlık personeliyim. Bence en çok korkulması gereken influenza menenjiti, öyle hızlı mutasyona uğruyor ki. Doktorunuz Lorimer'ın bu konuda bir önerisi var mı?"

"Anlaşıldı, onunla az sonra görüşeceksiniz," diyor Dave. "Az önceki çekincenize gelince, madam, görev uçuşumuza başladığımız tarihte ABD uzay ekibi kadrosunda tecavüz saldırısı oranının 0.0 olduğunu bildirmek isterim. Müret-tebatımın tavır ve tutumu konusunda sizi temin edebilirim, tabii siz de aynı garantiyi verebildiğiniz sürece. Şimdi Dr. Lorimer'la görüşebilirsiniz."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Fakat Lorimer onlara işe yarar bir şey söyleyemiyor elbette. Erkeklerin neyse ki ölü virüs kullanılarak yapılan çocuk felci aşılarını konuşuyorlar, dünya üzerinde hâlâ mevcut olduğu anlaşılan çocukluk hastalıklarından söz ediyorlar. Lorimer epidemiden söz açmıyor.

"Luna, deneyeceğiz bunu," diyor Judy. "Yoksa kendimizi affedemeyiz. Daha da uzaklaşmalarına fırsat bırakmadan rotayı belirleyelim."

O andan sonra olası kesişen yörünge manevralarını belirlemek için hesaplar hazırlanır, yeniden sayıya dökülür ve yürütüme konurken *Güneşkuşu* mürettebatı bir an bile durup dinlenmeden çalışıyor. *Gloria*'nın itiş gücünün gerçekten düşük olduğunu öğreniyorlar ama kesintisiz manevra yapabiliyor. Randevu yerinde buluşmak için asıl yol yapması gereken *Güneşkuşu* olacak, tabii bunun için radyal hızını ayarlamak gerekiyor.

Uzun hazırlık seansı sırasında gerilim bir kez, Luna'nın *Gloria*'yı araması ve erkekler gemiye binecek olursa tüm kadın mürettebatın bedenlerini örten giysiler giymesi konusunda Connie'yi uyarması üzerine kırılıyor.

"Uzay giysisi içlikleri olmaz Connie, onlar çok dar." Konuşan daha yaşlı olan kadın, Myda. Bud kıkırdıyor.

"İnce pijamalarınız uygun bence. Erkeklerin uzay elbiselerini çıkarmasına yalnızca Andy'niz yardım etmeli. Sizler uzak durmalısınız. Aynısı tüm bedensel işlevler ve uyku için de geçerli. Çok önemli bir konu bu, Connie, eve dönene dek tetikte olmanız gerekiyor. Sayısız karmaşık tabu söz konusu. Sinyalciye bir talimat listesi yüklüyorum, alıcınız çalışıyor mu?"

"*Da*, Fransa'nın kara delik makalesini almak için kullandık."

"Güzel. Judy'ye hazır beklemesini söyle. Şimdi dinle, Connie, dikkatle dinle. Andy'ye hepsini okumasını söyle. Tekrarlıyorum, her sözcüğü okuması *gerekiyor.* Duydun mu?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Ah, dinko," diye karşılık veriyor Connie. "Anlıyorum, Myda. Okuyacak."

"Sanırım az önce oyunu kaybettik beyler," diye sızlanıyor Bud. "Koca Myda ana kesti topumuzu."

Dave bile gülüyor. Fakat hoparlörden aslında uzun bir metin olan modüle gıcırtı duyulduğu zaman yeniden çatıyor kaşlarını. "Asıl işe yarar şeyleri kaçırıyoruz."

Son faktörler sisteme giriliyor, yeniden düzenlenen program yürürlüğe konuluyor ve Luna tarafından doğrulanıyor. "Sonuçlar geldi, Dave," diye rapor veriyor Lorimer. "Epey zor olacak ama en az iki uygulanabilir seçeneğimiz var. Ana jetler işlevsel kaldığı sürece tabii."

"Emin olmak için araçdışı faaliyette bulunmamız gerekiyor."

İşin bu bölümü oldukça yorucu; port motorlarının deflektör yuvasında bir çarpıklık tespit ediyor, düzeltmek için dört saat kan ter içinde uğraşıyorlar. Lorimer'ın hayatı boyunca açık uzaya üçüncü çıkışı fakat çok geçmeden öyle yoruluyor ki umursayacak hali kalmıyor.

"Elimizden geleni yaptık," diyor Dave sonunda, soluk soluğa. "Psişik modda telafi etmemiz gerekecek."

"Yapabilirsin Dave'im," diyor Bud. "Hey, uzay giysilerindeki telsizleri değiştirmem lazım, sakın unutturmayın bana."

Psişik modda... *Gloria*'nın büyük ve tıklım tıkış kabininin kozasındaki gerçek benliğine dönen Lorimer, karşısında Connie'nin canlı yüzünü buluyor. "Saatler geçmiş olmalı, ne zamandır hayal görüyordu?"

"Yaklaşık iki dakikadır," diyen Connie gülümsüyor.

"Sizi gördüğümüz ilk ânı düşünüyordum."

"Ah, evet. Onu asla unutmayacağız, asla."

Lorimer da unutmayacak... Yeniden zihninden geçiriyor o anları. İlk uzun ateşlemeden sonra *Güneşkuşu* yalpalamaya başlayınca yutmak zorunda kaldıkları mide bulantısı haplarını. İlerleyişlerini takip eden Judy'nin soluksuz sesi: "Ah, çok

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

iyi, dört yüz bin... Ah, harika gidiyorsunuz, *Güneşkuşu,* neredeyse üçlediniz, yüzü geçmek üzeresiniz–" Dave becermişti, büyük hamleyi.

Gemi yalpalarken Lorimer'ın sondası işe yaramıyor, ekranda belirip kaybolan tuhaf, ışıklı noktayı gemiyi son ateşleme için yeterince sabitleyince görüyorlar ancak. Teorik bir yaklaşık-kesişim noktasında buluşacaklar her şey yolunda giderse.

"İşte başlıyoruz."

Yalpalayan gemi son ateşlemeyle birlikte döne döne düşmeye başlıyor, yıldız alanı camın diğer tarafından fırıl fırıl akıyor. Artık haplar işe yaramıyor, konumlama jetlerinin yakıt beslemesi de kesiliyor. Yakıtın geri kalanını manuel olarak pompalamayı başarıp düşüşü yavaşlatmadan önce hepsi kusuyor.

"Bizden bu kadar, *Gloria.* Gelip alın bizi. Işıkları yak, Bud. Hadi giyinelim artık."

Mide bulantısıyla mücadele ederek kusmuklu kabinde yorucu giyinme rutinine başlıyorlar. Birden Judy'nin şakıyan sesi duyuluyor: "Sizi görüyoruz, *Güneşkuşu!* Işığınızı görüyoruz! Siz bizi göremiyor musunuz?"

"Zaman yok," diyor Dave. Fakat uzay elbisesini yarı giyinmiş Bud pencereyi işaret ediyor. "Beyler, ah, hey, şuna bakın."

Lorimer bakıyor, öğürmeye başlamadan önce yıldız girdabında solgun bir kıvılcım görür gibi oluyor.

"Göklerdeki babamız, şükürler olsun sana," diyor Dave alçak sesle. "Pekâlâ, acele et, Doktor. Roket çantaları."

Kendilerini, tahrik ünitelerini ve birkaç kargo ağını dönen gemiden çıkarma çabası kalan her şeyi unutturuyor. Ancak birbirlerine bağlanıp Dave'in el jetiyle sabitlenmiş halde boşlukta yüzmeye başlayınca bakmaya fırsat bulabiliyor Lorimer.

Sol taraflarında kalan güneş o yana bakmayı olanaksız kılıyor. Birkaç metre aşağılarında dönerek uzaklaşan boş *Gü-*

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

neşkuşu şaşılacak kadar küçük görünüyor. İleride, sonsuzluk kadar uzakta yıldız olamayacak kadar bulanık ve sarı bir nokta var. Ağır ağır ilerliyor yaklaşım teğetindeki *Gloria*.

"Yola çıkabilir misiniz, *Güneşkuşu*?" diyor Judy başlıklarının içinden. "Egzozumuzdan ötürü daha fazla fren yapmak istemiyoruz. Saatte elli k öngörüyoruz, dümdüz ilerliyoruz."

"Anlaşıldı. Jetini bana ver, Doktor."

"Elveda *Güneşkuşu*," diyor Bud. "Önden sen ilerle, Dave'im."

İki büyük adamın yedeğinde sonsuz derinlikte çekilerek yol almayı çocukça rahatlatıcı buluyor Lorimer. Dave'e tamamen güveniyor, hedefi kaçırma, süzülerek yanından geçme ve kaybolma olasılığını aklından bile geçirmiyor. Dave horgörü duyuyor mudur? diye merak ediyor; o biriktirilmiş sessizlik, yalnızca sembolleri yönetebilen, maddeye hükmetme becerisi olmayanlara karşı küçümsemeden kaynaklanıyor olabilir mi kısmen?... Midesine hükmetmeye odaklanıyor.

Uzun, karanlık bir yolculuk. Giderek küçülen *Güneşkuşu* göz kırpan bir ışığa dönüşüyor, üç yüz yıl önce hükümsüz kalan kıymetli kayıtlarıyla birlikte yavaş yavaş ivmelenerek sonunda güneşte yok olmasına yol açacak sarmal rotada ilerliyor. Lorimer'ın iki kez uzay elbisesinin kesesine koyup iki kez çıkardığı fotoğraf ve mektup destesi de içinde. Bulanık bir lekeyken anlaşılmaz bir ışık karmaşasına dönüşen *Gloria* da ilişiyor gözüne.

"Vay be, büyükmüş," diyor Bud. "Gaza basmakta zorlanmalarına şaşmamalı, bu şey uçan bir karavan kampı. Dağılır gider."

"Bir uzay gemisi işte. Ağlar sende mi, Doktor?"

Başlıklarına birden Judy'nin sesi doluyor. "Işıklarınızı görüyorum! Beni görebiliyor musunuz? Fren yapabilecek yakıtınız kaldı mı?"

"İkisi de olumlu, *Gloria*," diyor Dave.

O anda Lorimer yavaşça öne doğru dönüyor ve görüyor

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

– sonsuza dek görecek bu sahneyi: yıldız alanındaki yabancı gemi ve karanlık yanındaki minik ışıklar; yıldızlardaki kadınlar bunlar, onları bekliyorlar. Üç – yok dört kişiler; uzay giysisi ışıklarından biri daha önde, kımıldıyor. Gemiyle arasında bir bağlantı kablosu varsa en az bir kilometre uzunluğunda olmalı.

"Merhaba, ben Judy Dakar!" Ses yakından geliyor. "Ah anneciğim, amma büyükmüşsünüz! İyi misiniz? Havanız yeterli mi?"

"Sorun yok."

Gerçekte havaları bayat, terden sırılsıklam, buhar içindeler; fazla adrenalinden. Dave jetleri yeniden çalıştırınca kadın birden büyüyor, peşinde ipiyle simli bir örümcek gibi doğruca onlara doğru geliyor. Uzay giysisi biçimli ve esnek, sırt roketi epey küçük. Geleceğin harikaları, diye düşünüyor Lorimer; Birinci Paragraf.

"Başardınız, başardınız! İşte, bağlanın buna. Fren yapın!"

"Tarihe geçecek birkaç söz edebilirdik," diye mırıldanıyor Bud. "Bize fırsat verseydi."

"Merhaba, Judy," diyor Dave, sakince. "Geldiğin için teşekkürler."

"Temas kuruldu!" Sesi kulaklarında patlıyor. "Çek bizi, Andy! Fren yapın, fren – egzoz şu tarafta, arkada!"

Sıkıca yakalanıyor, geniş bir kavis çizerek gemiye doğru çekiliyorlar. Dave jet yakıtından kalanı kullanıyor. Kablo boşlukta sarmallar çiziyor.

"Aniden çekme sakın," diye haykırıyor Judy. "Ah, özür *dilerim.*" Bir şebek gibi tutunuyor onlara, Lorimer gözlerini, heyecanlı ağzını görebiliyor kadının. İnanılmaz. "Dikkat, kablo gevşedi."

"Nerede kalmıştık, tatlım," diyor Andy'nin bariton sesi. Lorimer kıvrılarak dönüyor, ağır kablonun uzak ucunda onları hiç sarsmadan çeken Andy'yi görüyor. Bud da yardım etmeyi öneriyor ama reddediliyor. "Sakince bekleyin lüt-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

fen," diyor anaç bir ses onlara. Andy'nin bunu daha önce de yaptığı belli. Uzay balıkları gibi yavaş yavaş dönerek gemiye yaklaşıyorlar. Titrek bir ışıktan ibaret *Güneşkuşu*'nu artık göremediğini fark ediyor Lorimer. Yeniden diğer tarafa döndüğünde, *Gloria*'nın merkezdeki büyük silindirin çevresine yığılmış düzensiz bir ampul ve jant kümesine dönüştüğünü görüyor. Her yanına istiflenmiş kapsülleri ve çeşitli ekipmanı görebiliyor. Bilimkurgusal şeylere benzemiyor.

Andy kabloyu hareketli bir bobine sarıyor. Yanında bir başka figür süzülüyor. Lorimer yaklaştıkça ikisinin de epey kısa boylu olduğunu fark ediyor.

"Kabloyu yakalayın," diyor Andy onlara. Ataletli çekiş eyleminin yönünü değiştirmekle uğraşıyorlar bir an için.

"*Gloria*'ya hoşgeldiniz Binbaşı Davis, Yüzbaşı Geirr, Doktor Lorimer. Ben Lady Blue Parks. Hemen içeri girmeyi tercih edersiniz sanıyorum. Tırmanmak istiyorsanız devam edin lütfen, bunların hepsini daha sonra içeri çekeriz."

"Makbule geçti, madam."

Ana kablonun katenerine tutuna tutuna tırmanmaya başlıyorlar. Pürüzlü yüzeyini kavraması kolay. Judy yukarı süzülüp onlara bakıyor, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle bobini taşıyor. Geminin açık hava kilidi bölmesinin başında daha uzun boylu biri bekliyor.

"Merhaba, ben Connie. İkişerli gruplar halinde girebiliriz sanıyorum. Benimle gelir misiniz, Binbaşı Davis?"

Acil iniş yapan bir uçakta gibiyiz, diye düşünüyor Lorimer, kadının peşinden içeri giren Dave'e bakarken. Olağanüstü nazik küçük kızların yağdırdığı emirleri yerine getiriyoruz.

"Uzay hostesleri," diye dürtüklüyor Bud onu. "Buna ne demeli?" Yüzünden ter fışkırıyor. Lorimer ona önden gitmesini söylüyor, kendi yaşam destek ekipmanındaki yük daha hafif.

Andy'yle birlikte içeri giriyor Bud. Lady Blue denen kadın Lorimer'ın yanında bekliyor, bu arada Judy geminin tek-

nesinde kargo ağlarını emniyete almakla uğraşıyor. Botları manyetik tabanlı değil anlaşılan; belki de demir içeren metaller uzayda kullanılmıyor artık. Judy ana kabloyu basit bir el vinciyle toplamaya başladığında Lady Blue eleştirel bakışlarla inceliyor aleti.

"Eskiden bunlardan imal ederdim," diyor Lorimer'a. Görebildiği kadarıyla yüz hatları basık, koyu renkli gözleri ışıl ışıl. Onun yarı siyah olduğunu tahmin ediyor Lorimer.

"Dışarı çıkıp arka anteni temizlesem iyi olacak," diyor havaya yükselen Judy. "Görüşürüz," diye karşılık veriyor Lady Blue. İkisi de Lorimer'a gülümsüyor. Sonra bölme kapağı açılıyor, Lorimer ve Lady Blue içeri giriyorlar. Pimler yerine oturunca çığlığı andıran bir sesle hava püskürüyor ve Lorimer'ın giysisi sönüyor.

"Sana yardım edebilir miyim?" Kadın başlığının önünü açıyor, sesi tok ve canlı. Lorimer kilit mandallarını kulanışsız eldivenleriyle tutup kadının kaskını çıkarmasına izin veriyor. Aldığı ilk nefes şaşırtıyor onu, içine çektiği gazın temiz hava olduğunu anlaması birkaç saniye sürüyor. İç bölme kapağı da açılıyor, dışarı yeşilimsi bir ışık sızıyor. Kadın, eliyle geçmesini işaret ediyor. Havada süzülerek kısa bir tünele giriyor Lorimer. İlerideki köşenin diğer tarafından sesler geliyor. Elleri tutunacak bir yer bulunca duruyor, göğüs kafesinin içinde kalbinin ürperdiğini hissediyor.

O köşeyi döndüğünde bildiği dünya ölmüş olacak. Yok olmuş, kapanmış, *Güneşkuşu*'yla birlikte sonsuza dek uçup gitmiş olacak. Geri dönülemez biçimde gelecekte bulacak kendini. Geçmişten gelen bir adam, bir zaman yolcusu. Gelecekte...

Kendini çekerek köşeyi dönüyor.

Gelecek geniş ve parlak bir silindir, iç yüzeyi tanımlanamayan nesnelerle, yeşil yapraklarla kaplı. Havada süzülen tuhaf bir tablo var önünde: başlıklarını çıkarmış, hantal beyaz giysileri içinde dev gibi görünen Bud ile Dave. Birkaç metre

ötede parlak uzay giysileri içinde başları çıplak iki işi havada asılı duruyor, yanlarında uçuşan pembe pijaması içinde siyah saçlı bir kız var.

Aynı hoşnut şaşkınlık ifadesiyle açılmış gözleri ve aralık ağızlarıyla iki adama bakıyorlar. Andy'ye ait olduğunu tahmin ettiği yüz, hayvanat bahçesine götürülmüş bir çocuk gibi gülüyor. Kalın sesine rağmen şaşılacak kadar genç bir delikanlı olduğunu görüyor Lorimer; sarışın, seyrek sakallı, ince ve kaslı. Lorimer pembeli kadına bakmaya tahammül etmekte zorlandığını fark ediyor, gerçekten olağanüstü güzel mi yoksa gösterişsiz bir yüzü mü var emin olamıyor. Daha uzun boylu, uzay giysili kadının yüzü ise parlak ve sıradan.

Başlarının üstünde bir yerden gelen olağandışı sesin gıdaklayan bir tavuktan çıktığını anlıyor sonunda. Lady Blue onu iterek yanından geçiyor.

"Pekâlâ, Andy, Connie, gözünüzü dikip bakmayı bırakın da giysilerini çıkarmalarına yardım edin. Judy, Luna da olanları öğrenmeyi en az bizim kadar merakla bekliyor."

Tablo bir anda canlanıyor. Lorimer'ın sonradan en net hatırladığı şey gözler, botlarını çekiştiren ışıl ışıl, meraklı gözler, çantasının üstünden bakan, tepetaklak, gülümseyen gözler - ve hep neşeli, çabucak beliren gülüşler. Andy soyunmalarına yardım etsin diye onlarla yalnız bırakılıyor, Lorimer'ın hâlâ utandığı bağlantı parçalarına gözlerini kırpıştırarak bakıyor. Önü yarı açık giysisi içinde zahmetsizce, çevik hareketlerle kımıldıyor. Son bağcıklarla mücadele edip giysisinden kurtulurken bir oğlan çocuğu! diye düşünüyor Lorimer. Bir oğlan ve dört kadın güneşin yörüngesinde dönüyor, kocaman külüstür gemileriyle Mars'a gidiyorlar. Aşağılanmış hissetmeli mi? Gerçi yalnızca minnet duyuyor, kısa bornozu ve birinin -Connie?- uzattığı ampul içindeki çayı alıyor.

Uzay giysili Judy ağlarıyla içeri geliyor. Erkekler Andy'nin peşinden başka bir koridorda ilerliyor, Bud ile Dave kısa bor-

nozlarını çekiştiriyor. Andy bir bölme kapısının önünde duruyor.

"Bu sera artık size ait, sizin tuvaletiniz. Üç kişi için biraz yetersiz ama sürekli güneş alıyor."

İçerisi görkemli bir cengel, her yerde yeşillikler, ışıldayan su damlacıkları, hışırdayan yapraklar var. Bir şey pır diye uçup gidiyor – bir çekirge.

"Şu kolu çekiyorsunuz," diyen Andy büyük çapraz bir borunun üstüne monte edilmiş klozeti işaret ediyor. "Piston çakılları ve atıkları bir kompost sürecine katıyor, sonunda hepsi toprağa karışıyor. Fiğ bitkisi yoğun azot çekiyor ve bol oksidasyon yapıyor. Karbondioksit pompalıyor, oksi alıyoruz. Tam bir Woolagong."

Tesisatı deneyen Bud'ı eleştirel bakışlarla izliyor.

"Woolagong nedir?" diye soruyor sersemleyen Lorimer.

"Ah, mucitlerimizden biri o kadın. Bazı buluşları pek tuhaftır. Alengirli, işleyen bir düzenek gördüğümüzde Woolagong deriz ona." Sırıtıyor. "Tavuklar tohumlar ve çekirgelerle besleniyor, görüyorsunuz ya, çekirgelerle iguanalar da yaprakları yiyor. Bir sera karanlık tarafa denk gelecek olduğunda içindekileri hasat ederiz. Bu kadar ışıkla burada bir keçi bile besleyebiliriz aslında, haksız mıyım? Sizin geminizde hiç yaşam yokmuş, doğru mu bu?"

"Evet," diyor Lorimer, "tek bir iguana bile yoktu."

"Noel'de bize bir Shetland midillisi göndermeye söz vermişlerdi," diyor Bud, çakılları tıngırdatarak. Andy de şaşkın bir ifadeyle kahkahalara eşlik ediyor.

Lorimer'ın zihni bulanık; yalnızca yorgunluktan değil, *Güneşkuşu*'nda geçirdiği bir yıl, yenilikleri algılama becerisini körelttiğinden böyle hissediyor. Uyuşmuş bir halde Woolagong'u kullanıyor, ardından dışarı çıkıp ileriye, *Gloria*'nın büyük kumanda odasına gidiyorlar, Dave'in burada Luna'ya yaptığı kısa ve özlü konuşma gayet hoş karşılanıyor.

"Artık rota değiştirme işlemini tamamlamamız gerekiyor," diyor Lady Blue. Lorimer'ın ilk izlenimi doğru çıkıyor, ufak tefek, açık tenli, orta yaşlarının sonunda yarı siyah bir kadın Lady Blue. Connie'nin de egzotik bir melez olduğunu görüyor, diğerleri Avrupai tipler.

"Size yiyecek bir şeyler getireyim," diyen Connie sıcak bir tavırla gülümsüyor. "Arkasından dinlenmek istersiniz herhalde. Kabinlerin hepsini size ayırdık." Sesli harfleri uzatarak konuşuyor; hepsinin aksanı aynı.

Kontrol odasından çıktıkları sırada Lorimer, Dave'in bakışlarındaki içine kapanık ifadeyi görüyor ve yabancı bir gemide bir yolcu olduğu gerçeğini hissettiğini tahmin ediyor; kumanda koltuğunda değil Dave, rotaya karar vermiyor, süregiden iletişimi duyamıyor.

Lorimer'ın son mantıklı gözlemi bu, bu ve bir de tuhaf, güzel yiyeceklerin tadı. Arkasından şimdi spor salonu olduğunu bildiği yerden geçirilerek geminin arkasına, uyku silindirinin aksına götürülüyor. Köpek kulübesi kapılarını andıran altı tane renkli menfez var; ona ayrılan kapıdan içeri girince geniş bir şilte çıkıyor karşısına. Duvara raflar ve bir masa monte edilmiş.

"Bedensel atıkların için." Connie'nin kolu iristen içeri uzanıp torbaları işaret ediyor. "Bir ihtiyacın olursa başını dışarı çıkarıp seslen. Şurada su var."

Cevap veremeyecek kadar bitkin olan Lorimer sürüklenir gibi şilteye ilerliyor. Sonra üstünde tuhaf bir ağırlıkla yerine yerleşiyor ve günün son şaşkınlığını yaşıyor; silindir sarsılmadan, sessizce dönmeye başlıyor. Minnettarlıkla yatağa gömülüyor, dakikalar geçtikçe giderek "ağırlaştığını" hissediyor. Yaklaşık bir on g., diye düşünüyor, hâlâ da hızlanıyor. Uzun ve yorucu yıl boyunca uyuduğu en dinlendirici uykuya dalıyor.

Connie'nin başka iki kadınla birlikte saatler boyunca hiç ara vermeden, kolayca, bir yandan sohbet ederek spor salo-

nunun merdivenlerini döndürdüğünü ancak ertesi gün öğreniyor.

Nasıl da konuşuyorlar, diye düşünüyor yeniden, gerçek zamana, şimdiye süzülerek dönerken. Sinir bozan gevezelikler yağıyor belleğine; Ginny'nin, Jenny'nin ve Penny'nin mutfak telefonunda konuşan sesleri, onun öncesinde de annesiyle ablası Amy'nin sesi. Sonu gelmez konuşmaları. Nedir bu konuş konuş bitiremedikleri?

"Ne olacak, her şey," diyor Connie'nin gerçek sesi yanıbaşında, "paylaşmak doğaldır."

"Doğal..." Karıncalar gibi, diye düşünüyor. Her karşılaştıklarında antenlerini yaklaştırıp oynatırlar. Nerelere gittin, neler yaptın? Kıpır kıpır oynayan antenler. Nasıl *hissediyorsun*? Ah, şöyle hissediyorum, böyle hissediyorum, falan filan, antenler kıpır kıpır. Arı kovanında toplu eşgüdüm. Kadınların öz saygısı yok. Ağızlarına geleni söyler, sözcük stratejisi bilmezler, adlandırmanın karanlık tehlikesinden habersizler. İçlerinde tutamazlar hiçbir şeyi.

"Karıncalar, arı kovanları," diye gülüyor Connie, kırık uçlu dişini sergileyerek. "Bizi gerçekten böcek gibi görüyorsun, değil mi? Böcekler dişidir çünkü?"

"Yüksek sesle mi konuşuyordum? Özür dilerim." Gözlerini kırpıştırarak dalıp gittiği hayalleri uzaklaştırıyor.

"Ah, lütfen dileme. Ablanı, çocuklarını ve şeyini, karını düşünmek çok üzücü. Harika insanlar olduklarına eminim. Sizlerin çok cesur olduğunuzu düşünüyoruz."

Oysa Ginny'yi ve diğerlerini yalnızca bir an için düşünmüştü – neler saçmaladı durdu acaba? İlaç ona ne yapıyor?

"Bize ne yapıyorsunuz?" diye öğrenmeyi talep ediyor, paniğe kapılmak üzere, neredeyse öfkeli şimdi.

"Sorun yok, gerçekten yok." Sıcak ve bir şekilde utangaç, eliyle Lorimer'ın eline dokunuyor. "Bir şeyleri araştırıp anlamlandırmamız gerektiğinde hepimiz kullanıyoruz. Etkisi genellikle hoştur. Bir laevonoramine karışımı, bir tür disin-

hibitör, alkol gibi donuklaştırmıyor insanı. Yakında eve döneceğiz, biliyorsun. Anlamak bizim sorumluluğumuz ama sizler öyle bastırılmışsınız ki." Bakışları yumuşak. "Hasta hissetmiyorsun, değil mi? Antidotumuz var istersen."

"Hayır..." Hissettiği panik başka bir yere akıp gitti bile. Kadının açıklamasını yeterince makul buluyor. "Bastırılmış değiliz," diyor veya demeye çalışıyor. "Konuşuyoruz..." Sağgörüyü, yetişkinliğin itidalini anlatacak bir sözcük arıyor. Nesnellik olabilir mi? "Söyleyecek bir şeyimiz olduğunda konuşuyoruz." Aklına müstehcen şakalarıyla ünlü Forrest adlı uçuş koordinatörü geliyor alakasız bir şekilde. "Yoksa her şey çöker," diyor kadına. "Sistemin dışına sürüklenir gidersin." Aslında söylemek istediği tam olarak bu değil ama kendini düzeltmeye çalışmıyor.

Dave ile Bud'ın aniden kabinin zıt köşelerinden yükselen sesleri kötü bir şey olacağına dair hissi yeniden içinde uyandırıyor. Bizi tanımıyorlar, diye düşünüyor. Dikkatli olmaları, bunu sonlandırmaları gerek. Ama içi öyle dingin ki kendi yeni kavrayışını, sonunda hepsinde gördüğü örüntüyü düşünmekten başka bir şey istemiyor.

"Zihnim öyle berrak ki," diyebiliyor ancak. "Düşünmek istiyorum."

Kadın sevinmiş görünüyor. "Buna ataraksiya etkisi diyoruz. O yönde ilerlemesi çok hoş oluyor."

Ataraksiya, felsefi dinginlik. Evet. Ama derinlerde canavarlar var, diye geçiriyor içinden, belki de yüksek sesle söylüyor. Işıksız bölge. Orren Lorimer'ın ışıksız bölgesi, kızgın, karanlık ve karmaşık benliği tasmanın ucunda bekliyor. Öyle savunmasızlar ki. Onları alt edebileceğimizi bilmiyorlar. İmgeler hızla beliriyor; kol ve bacakları açılmış spor salonu merdivenlerinde yatan Judy, pembe pijamaları üstünde değil, ona açık. Belirip hızla kaybolan resimler halinde üçünün gemiyi ele geçirişini görüyor, bağlanmış, çaresiz, çığlık atan, tecavüz edilen ve kullanılan kadınlar. Yayın istasyonunu ele

geçiren, Dünya'ya bir mekik indiren ekip. Rehineler. Ne isterlerse yaptırırlar onlara, savunma falan hak getire... Bud bunu gerçekten söyledi mi? Bud'ın bilmediğini hatırlıyor sonra. Dave'e gelince, bir şeyler gizlediklerini biliyor ama sosyalizm veya günah gibi bir şey olduğunu sanıyor gizlenenin. Anladıkları zaman...

O nasıl anladı peki? Geçen aylar boyunca dinleyerek tabii. Kadınların konuşmalarını diğerlerinden çok daha fazla dinledi; "düşmanla müttefiklik" diyor Dave buna... Başta üçü de dinledi, elbette. Dinlediler, baktılar ve kadın bedenlerine, ince, davetkâr giysilerin altındaki yakınlığıyla hassas çıkıntılara, manyetik ağızlarla gözlere, kokularına, elektrikli dokunuşlarına çaresizce tepki verdiler. Birbirlerine dokunmalarını, Andy'ye dokunmalarını, gülmelerini, sessizce paylaşımlı ranzalarına çekilmelerini seyrettiler. *Neler oluyordur? Ben de yapabilir miyim? Gereksinimim, ihtiyacım–*

Kadınların gücü, hiddetli hınç... Dave'in ikazlarına rağmen homurdanıp sızlanan Bud. Dave soru sormayı tamamen yasaklayana dek Andy'ye sataşıp durmuştu. Dave de gözle görülür biçimde gergindi, Kutsal Kitabı elinden düşürmüyordu. Bedeninin aç bir tazı gibi kadınları işaret ettiğinin farkında olan Lorimer kabinlerin göründükleri gibi olması, gözlenmiyor ve dinlenmiyor olması için dua ediyordu.

Tek öğrenebildikleri, Myda'nın talimatlarının çok sıkı olduğuydu. Atmosfer amansızca antiseptikti, nüfuz edilemez bir ketumluk duvarı vardı. Andy tüm yoklama çabalarını kibarca anlamazdan geliyordu. Hiçbir sözcük veya eylem neler olduğunu açık etmiyordu, tabii gerçekten bir şeyler oluyorsa. Lorimer'ın aklına karşı konulamaz biçimde Jenny'nin izci kampında geçirdiği hafta sonu geldi. Erkeklerin aldığı eğitim kısa sürede imdatlarına yetişti ve uçuş görevlerini bir süper *Güneşkuşu*'nda, oğlanlar ve kızlardan bir izci oymağının yönetiminde tamamlamayı kabullendiler.

Diğer her açıdan bundan daha kibarca ağırlanamazlar-

dı. Gemide dolaştırıldılar, boşaltılan bir çakıl deposu kabini onlar için sosyal faaliyet odasına dönüştürüldü. Kumanda odasına istedikleri gibi girip çıkmakta serbesttiler. Lady Blue ile Andy onlara teknik belgeler ve kılavuzlar verdi, *Gloria*'nın her devresini ve donanımını a'dan z'ye gösterdi. Luna da tüm uyduları, mekikleri, Mars ve Luna dom kolonileri hakkındaki verilerle birlikte bir dizi bilimsel sinyaller gönderdi.

Dave ile Bud bir mühendislik sefahat alemine daldı. *Gloria*'nın enerji kaynağı, tahminleri doğrultusunda, çeşitli Ay mineralleri kullanan bir füzyon santraliydi. İyon motoru onların zamanındaki deneysel modellerden yalnızca biraz daha gelişkindi. Geleceğin harikaları çoğunlukla ustalıklı modifikasyonlardan ibaret görünüyordu şimdilik.

"İlkel bir gemi," diyor Bud ona. "Basitlik ve sürdürülebilirlik uğruna her şeyi feda etmekten başka bir şey yapmamışlar. İnanabiliyor musun, yakıtı elle doldurabiliyorlar. Bir de yedeklemelerini görsen, ah be birader! Yedeğin yedeğini yedeklemişler."

Lorimer'ın teknik ilgisi sönüyor çok geçmeden. Asıl istediği bir süre yalnız kalmak. Alanındaki anlaşılan az sayıdaki yeni gelişmeyi gözden geçirmek için rasgele bir girişimde bulunuyor ama odaklanamadığını fark ediyor. Neyse ne, diyor kendi kendine, üç yüz yıldır fizikçi değilim zaten. *Güneşkuşu*'nun hücresinden çıkmak öyle büyük ferahlık ki tek başına geminin tavşan inini andıran koridorlarında süzülmeyi huy ediniyor, onların birinci sınıf 400 mm'lik teleskopunu kullanıyor, mürettebatın tuhaf yaşantısını fark ediyor.

Lady Blue'nun satranç oynamayı sevdiğini öğrenince haftada iki kere maç yapmaya başlıyorlar. Kişiliği ilgisini çekiyor Lorimer'ın, sessiz biri Lady Blue, otoriter bir havası var. Ama ona "Kaptan" diye hitap ettiğinde hemen sözünü kesiyor Bud'ın.

"Burada hiç kimse anladığınız şekliyle kumanda etmiyor. Yaşça en büyük benim, hepsi bu." Bud yeniden "madam" diye seslenmeye başlıyor ona.

Satrançta sağlam, konumsal bir strateji güdüyor, erkeklere kıyasla bir parça daha kararsız oynasa da arada bir zarif tuzaklar kurabiliyor. Bunca zaman içinde yalnızca tek bir yeni satranç açılışı bulunabilmesine hayret ediyor Lorimer; o da Dagmar denen ilginç bir vezir tarafı gambiti. Üç yüzyılda nasıl tek bir yeni açılış bulunmuş olabilir? Destek dönüştürücülerinden birinin bakımına yardım etmekten döndüklerinde diğerlerine de söz ediyor bundan.

"Hiçbir yerde fazla bir şey yapmamışlar," diyor Dave. "Yeni dediğiniz şeylerin çoğu salgın döneminden kalma Andy, affına sığınarak söylüyorum. Program gelişmiyor görünüyor. Seksen yıldır bu Titan projesinin çalışma etkinliğini artırmakla uğraşmışsınız."

"Diğerleri de olur zamanla," diye gülüyor Andy.

"Hadi Dave," diyor Bud. "Judy ile ben siz ikinize sıradaki tavuk öğünü için meydan okuyoruz, burada bir briç takımı kuracağız er ya da geç. Ah be, tavuğun tadını alabiliyorum şimdiden! Kaybedenler iguana yer."

Yemekler öyle lezzetli ki. Lorimer mutfağın çevresinde oyalanır, yemek pişirme sırası gelenlere yardım ederken buluyor kendini, hem konuşmalarını dinliyor hem çeşitli tohumlardan, uzun uzun çiğnemek gereken köklerden atıştırıyor. İguananın tadı bile hoşuna gidiyor. Kilo almaya başlıyor, hatta üçü de kilo alıyor. Dave egzersiz vardiyasını iki katına çıkarmalarını emrediyor.

"Eve kadar *tırmandıracak* mısın bizi, Dave?" diye sızlanıyor Bud. Fakat Lorimer sohbet eden, sesli kayıt dinleyen kadınlarla bir arada pedal çevirmekten veya merdivenlerde sallanmaktan memnun. Bilinen müzikler dinliyorlar; Handel, Brahms, Sibelius, Strauss'tan halk şarkısı melodilerine ve karmaşık hafif caz-rock müziğe tuhaf bir spektrum. Hepsi

enstrümantal. Bol bol da kuşkusuz onun faydalanması için seçilmiş bilgilendirici metinler.

Söz verilen tarihçeden salgınla ilgili daha fazla bilgi ediniyor. Hava yoluyla bulaşan virüs Fransız-Arap askeri laboratuvarlarından firar etmiş anlaşılan, kirleticiler de gücünü artırmış olabilir.

"Görünen o ki yalnızca üreme hücrelerine hasar vermiş," diye anlatıyor Dave ile Bud'a. "Ölüm oranı çok düşükmüş ama neredeyse evrensel kısırlık başgöstermiş. Büyük olasılıkla gamet hücresi gen kodunda bir moleküler sübstitüsyon söz konusuydu. Asıl etkisini erkekler üzerinde göstermiş olduğu anlaşılıyor. Sonrasında erkek doğum oranlarında düşüş olduğunu belirtmişler, bu da Y kromozomunun hasar gördüğünü, virüsün seçimli bir biçimde erkek fetüs için ölümcül olduğunu düşündürüyor."

"Hâlâ tehlikeli mi doktor?" diye soruyor Dave. "Eve döndüğümüzde bize ne olacak?"

"Emin değiller. Bugün doğum oranı normal, yüzde iki olan oran yükseliyor. Fakat şimdiki nüfus virüse dirençli olabilir. Aşı geliştirememişler."

"Öğrenmenin tek yolu var," diyor Bud ciddiyetle. "Gönüllü oluyorum ben."

Dave bir bakışta susturuyor onu. Hâlâ kumandanlık edebilmesi olağanüstü şey, diye düşünüyor Lorimer. İtaat değil bu, Tanrı aşkına! Bir ekibiz biz.

Tarihçede insanlık kısır olduğunu öğrendiği zaman çıkan ayaklanmalar ve savaşlar da kısaca anlatılıyor. Şehirler bombalanmış, yakılmış, katliamlar olmuş, panik, kadınların toplu tecavüze uğraması, kaçırılması, biyolojik açıdan çaresiz erkeklerden oluşan yağmacı ordular, kanlı tarikatlar. Deliler. Ama hepsi öyle kısa anlatılmış, öyle uzun zaman önce olmuş ki. Onurlandırılan kişilerin listeleri. "Denver Tıp Laboratuvarları'nı savunan cesur insanları daima minnetle anmalıyız–" Ondan sonra zeplinler için helyum

depolama amacıyla sürdürülen zorlu çalışmalara geçiyordu tarihçe.

Üç yüz yıl içinde her şey toza dönüşüyor, diye düşünüyor Lorimer. Benim zamanımdan üç yüz yıl önceye denk gelen şu feci Otuz Yıl Savaşları hakkında ne biliyorum ki? *Avrupa'yı harap eden savaşı yaşayan iki kuşak.* Adları bile yok.

Politik ve ekonomik yapılarının tarifi daha da kısa. Anlaşıldığı kadarıyla, Myda'nın dediği gibi neredeyse yönetimsizler.

"Oydaşmayla yürütülen bir tür gevşek sosyal kredi sistemi," diyor Dave'e. "Kalıcı bir sınırdaki federasyon dönemi gibi. Ağır ağır gelişiyorlar. Orduya veya hava kuvvetlerine gereksinim duymuyorlar elbette. Nakit para kullandıklarından da, özel toprak mülkiyetini tanıdıklarından da emin değilim. Erken dönem Çin komünalizmi lehinde bir yoruma denk geldim," diye ekleyince Dave'in dişlerini sıktığını görüyor. "Ama bir topluluğa bağlı değiller. Yolculuk ediyorlar. Lady Blue'ya polis ve hukuk sistemi hakkında sorular yönelttiğimde bekleyip gerçek tarihçilerle konuşmamı söyledi. Kayıt Bölümü dedikleri yer tam da bu işe yarıyor anladığım, bir idare organı değil."

"Burada başka türlü bir durumla karşı karşıyayız, Lorimer," diyor Dave ciddi bir tavırla. "Uzak dur bu konulardan. Hikâyenin tamamını anlatmıyorlar."

"Fark ettiniz mi, kocalarından hiç söz etmiyorlar," diye gülüyor Bud. "Kocan ne iş yapıyor diye sorduklarım durup düşünmek zorunda kaldı, yemin ederim. Hepsi de çocuklu. İnanın bana, Andy keratası ne işe yaradığını bilmiyormuş gibi davransa da kalıbımı basarım aşağıda eş değiştirmeli ortamlar dönüyor."

"Bu gemide bulunduğumuz sürece hiçbirinin kişisel ve ailevi hayatına burnunu sokmanı istemiyorum, Geirr. Hiçbir koşulda. Bir emirdir bu."

"Belki de aileleri yoktur. Birinin evlendiğinden falan söz

ettiklerini duydunuz mu hiç? Bir pilicin aklında evlilikten başka ne vardır ki. Bazı değişiklikler olmuş, bu kesin, demedi demeyin."

"Toplumsal alışkanlıklar da belli ölçüde değişmiş olmalı," diyor Lorimer. "Öncelikle kadınlar ev dışında daha sık çalışıyor, besbelli. Ama aile bağları var; örneğin Lady Blue'nun kızkardeşlerinden biri alüminyum fabrikasında, diğeri sağlık sektöründeymiş. Andy'nin annesi Mars'ta, kızkardeşi Kayıt Bölümü'nde çalışıyormuş. Connie'nin erkek kardeşi veya kardeşleri Biloxi yakınındaki balıkçılık filosundaymış, bir sonraki yolculukta onun buradaki yerini alacak olan kızkardeşi şimdi maya üretiyormuş."

"Buzdağının görünen ucu bu."

"Buzdağının geri kalanının da pek o kadar şeytani olduğunu sanmıyorum, Dave."

Fakat zamanla yavanlıkları Lorimer'ı da rahatsız etmeye başlıyor. Evlilik, aşk ilişkileri, çocukların sorunları, kıskançlık çekişmeleri, mevki, mal mülk, hastalıklar, hatta cenazeler – Ginny ve arkadaşlarını meşgul eden gündelik ayrıntıların hepsi bu kadınların konuşmalarından özenle çıkarılmış sanki. *Çıkarılmış?* Dave haklı olabilir mi, büyük ve önemli bir bilgiyi bilerek gizliyor olabilirler mi onlardan?

"Dilinizin daha fazla değişmemiş olmasına şaşıyorum," diyor bir gün Connie'ye, spor salonunda ter dökerken.

"Ah, o konuda çok özenliyiz." Belli bir açıyla eğilmiş, ellerini kullanmadan tırmanıyor. "Kitapları anlayamamak korkunç bir kayıp olurdu. Çocukların hepsi aynı orijinal kayıtlardan eğitim alıyor, görüyorsun ya. Bir süre heves edip kullandığımız sözcükler oluyor ama iletişimcilerimizin eski metinleri ezberlemesi gerekiyor, bizi bir arada tutuyor."

Ayak bisikletinde pedal çeviren Judy Paris homurdanıyor. "Siz, sevgili çocuklarım, çektiğimiz baskıları asla bilemeyeceksiniz," diyor şaka yollu nutuk çeker gibi.

"Judy'ler hep çok konuşur," diyor Connie.

"Doğru, çok konuşuruz." İkisi de gülüyor.

"Yani bizim büyük kitaplarımızı, kurmacalarımızla şiirlerimizi hâlâ okuyor musunuz?" diye soruyor Lorimer. "Kimleri okuyorsunuz, H. G. Wells? Shakespeare? Dickens, eee, Balzac, Kipling, Brian?" Saydığı yazarları anımsamakta zorlanıyor, Ginny'nin sevdiği bir çoksatan yazardı Brian. Shakespeare'in veya diğerlerinin kapağını kendisi en son ne zaman açtı?

"Ah, tarihsel romanlar," diyor Judy. "İlginç oldukları söylenebilir sanırım. Kasvetliler. Pek gerçekçi gelmiyorlar. Size geliyordur eminim," diye ekliyor nazikçe.

Arkasından kuluçkadaki tavukların gereğinden fazla ışık alıp almadığını tartışmaya başlıyor ve Lorimer'ı insan doğasının değişmez hakikatleri olarak gördüğü şeylerin dünyanın gerçekliğinden nasıl silinebildiğini merak etmeye bırakıyorlar. Aşk, çatışma, kahramanlık, trajedi – hiçbiri "gerçekçi değil" öyle mi? Neyse, uçuş ekibi üyeleri genelde fazla okumaz zaten, yine de kadınlar daha fazla kitap okur... Bir şey gerçekten değişmiş, hissedebiliyor bunu. İnsan doğasını etkileyecek ölçüde temel bir şey. Fiziksel bir gelişim belki; bir mutasyon söz konusu olabilir mi? O uçuşan giysilerin altında ne var gerçekte?

Ona bir bölümünü Judy'yler açık ediyor.

İkisiyle baş başa egzersiz yapıyor, Dagmar adlı efsanevi bir figür hakkındaki dedikodularına kulak kabartıyor.

"Satranç açılış hamlesini bulan Dagmar mı bu?" diye soruyor.

"Evet. Her şeyi yapar o, iyiyken bir harikadır."

"Kötüleştiği de oluyor muydu yani?"

Judy'lerden biri gülüyor. "Dagmar problemi de diyebilirsin buna. Her şeyi düzenleme eğilimi var onda. İşe yaradığı zaman sorun yok ama arada bir kontrolden çıkıyor, kendini kraliçe falan sanıyor. O zaman zapturapt edilmesi gerekiyor."

Şimdiki zaman kipini kullanıyorlar - oysa Lady Blue ona Dagmar gambitinin yüz yıl önce bulunduğunu söylemişti.

Uzun yaşamın sırrını bulmuşlar, diye düşünüyor; tanrım, gizledikleri bu işte. Diyelim ki insan ömrünü iki veya üç kat uzattılar, işte bu insan psikolojisini değiştirir, bakış açılarını her konuda etkilerdi. Örneğin erginliğe daha geç ulaşıyor olabilirler mi? Yola çıktığımızda endokrin hücre gençleştirmesi üzerinde çalışılıyordu. Bu kızlar kaç yaşlarında acaba?

Bu soruyu kafasında biçimlendirmeye çalışırken Judy Dakar, "Çılgına bağladığında kreşteydim ben. Ama iyidir Dagmar, sonradan sevdim onu," diyor.

Lorimer onun "leş" dediğini sanıyor, sonra kreşten, yani komünal çocuk yuvasından söz ettiğini anlıyor. "Aynı Dagmar mı bu?" diye soruyor. "Çok yaşlı olmalı."

"Ah hayır, onun kızkardeşi."

"Yüz yıl arayla mı yaşamış bu iki kızkardeş?"

"Kızı demek istemiştim. Onun şeyi, *torunu.*" Hızla pedal çevirmeye başlıyor.

"Judy'ler," diyor ikizi, arkasından.

Yine kızkardeşler. Hakkında bilgi aldığı herkesin olağandışı sayıda kızkardeşi olduğunu düşünüyor Lorimer. Judy Paris'in ikizine şöyle dediğini duyuyor: "Ben kreşteyken Dagmar'ı biliyordum sanırım. Herkese üniforma zorunluluğu getirmişti. Renkler ve numaralar vermişti."

"Hatırlıyor olamazsın, henüz doğmamıştın bile," diye karşı çıkıyor Judy Dakar.

Spor salonunda bir sessizlik oluyor.

Lorimer merdivenlerde dönüp onlara bakıyor. Kızarmış, gülümseyen yüzler bakışlarına temkinle karşılık veriyor, gözlerine düşen siyah saçları aynı baş hareketiyle arkaya atıyorlar... Peki bisikletteki Dakar denen kız bir parçacık daha mı olgun sanki, yüzü birazcık daha görmüş geçirmiş değil mi?

"İkiz olduğunuzu sanıyordum."

Bir ağızdan "Ah, Judy'ler çok konuşur," dedikten sonra kabahat işlemiş gibi sırıtıyorlar.

"Kızkardeş falan değilsiniz," diyor onlara. "Bizim klon dediğimiz şeylerdensiniz."

Yeniden sessizlik.

"Şey, evet," diyor Judy Dakar. "Biz kızkardeşlik diyoruz. Ah, anneciğim! Size söylememeliydik, Myda canınızın çok sıkılacağını söylemişti. Sizin zamanınızda yasadışı olduğu doğru mu?"

"Evet. Bizim zamanımızda insan hayatıyla deney yapmak ahlak ve etik dışı kabul ediliyordu. Fakat kişisel görüşümü sorarsanız beni rahatsız etmiyor."

"Ah ne güzel, ne hoş," diyorlar aynı anda. "Seni farklı buluyoruz," diye kaçırıyor ağzından Judy Paris, "sen daha ins– bize daha çok benziyorsun. Lütfen, diğerlerine anlatmasan olur, değil mi? Ah anlatma ne olursun."

"İkimizin birden burada olması kazaydı," diyor Judy Dakar. "Myda bizi *uyarmıştı*. Anlatmadan önce birazcık daha bekleyemez misin?" Birbirinin aynısı iki çift göz yalvarır gibi bakıyor.

"Pekâlâ," diyor Lorimer yavaşça. "Şimdilik arkadaşlarıma bir şey söylemeyeceğim. Yalnız sırrınızı saklamamı istiyorsanız bazı sorularımı cevaplamanız gerekiyor. Mesela, nüfusun ne kadarı aynı şekilde, yapay olarak üretildi?"

Canının biraz sıkıldığını fark etmeye başlıyor. Dave haklı, lanet olasıcalar, bir şeyler gizliyorlar. Bu cesur yeni dünyada âmir beyinlerin yönettiği insansı köleler mi yaşıyor? Dekortike zombiler, mide veya cinsel organdan yoksun işçiler, makinelere bağlı insan korteksleri? Aklından canavarca deneyler geçiyor. Yine toyluk yaptı. Normal görünen bu kadınlar korkunç bir dünyaya paravanlık ediyor olabilir.

"Kaç kişi var?"

"Biz yaklaşık on bir bin kişi kadarız," diyor Judy Dakar. İki Judy bakışıyor, bir konuda anlaştıklarını her halleriyle bel-

li ediyorlar. Aldatmaca eğitimi almamışlar, diye düşünüyor Lorimer; iyi bir şey mi bu? Judy Paris'in sorusu dikkatini dağıtıyor: "Bizim asıl anlayamadığımız, neden yanlış olduğunu düşündüğünüz."

Lorimer onlara anlatmaya, insan kimliğiyle oynamanın, anormal yaşam yaratmanın dehşetini açıklamaya çalışıyor. Bireysellik tehdidini, bir diktatöre nasıl da ürkütücü bir güç teslim etmek anlamına geldiğini.

"Diktatör mü?" diye tekrarlıyor ikisinden biri, anlamamış gibi. Lorimer onların yüzüne bakıyor ve "İnsanlara rızaları olmadan bir şeyler yapmak. Bence üzücü bir şey bu," diyebiliyor.

"Ama biz de sizler için aynısını düşünüyoruz," diye patlıyor Judy'lerin daha genci. "Kim *olduğunuzu* nasıl bilebiliyorsunuz? Veya herhangi birinin kim olduğunu? Yalnız başınıza, paylaşacak kızkardeşleriniz olmadan! Neler yapabileceğinizi veya neleri denemenin ilginç olacağını bilmiyorsunuz. Siz zavallı tekizler, sizler – yazık ki paldır küldür yaşayıp gidiyor ve ölüyorsunuz, ömrünüz heba oluyor!"

Konuşurken sesi titriyor. Lorimer ikisinin de gözlerinin yaşardığını görüp hayret ediyor.

"Yeniden hareket etsek iyi olacak," diyor diğer Judy.

Ritimlerini yeniden buluyorlar, Lorimer sora sora ayrıntıları öğreniyor. Şişelenmiş embriyolar falan yok diyorlar, içerlemiş gibi. Herkes gibi insan anneler tarafından dünyaya getiriliyorlar, genç anneler, en iyisinden. Somatik hücre nükleusu, enükle edilmiş yumurta hücresi içinde yeniden rahme yerleştiriliyor. İkisi de yirmili yaşlarına gelmeden iki "kızkardeş" bebek doğurmuş ve bakımını üstlenmiş, sonra hayatlarına devam etmişti. Kreşler her zaman annelerle doluydu.

Lorimer'ın ömür uzatma teorisine gülüyor, o alanda şimdilik belli sağlıklı yaşam kurallarından başka ilerleme kaydedilemediğini söylüyorlar. "Elden ayaktan kesilmeden doksan

yaşını görmemiz gerekiyor bizim," diye temin ediyorlar onu. "Judy Eagle yüz sekiz yaşını gördü, rekorumuz odur. Ama sonlara doğru epey zırvalamaya başlamıştı."

Klon suşlarına gelince, onlar eski, salgın döneminden kalma. Bebek doğmaz olduğunda insan ırkını kurtarmak için başlatılan ilk çalışmalardan biri olan bu yöntem o zamandan beri sürdürülüyor.

"Öyle kusursuz ki," diyorlar ona. "Her birimizin bir kitabı var, aslında bir kütüphane. Kayıtlı mesajlarla dolu. Judy Shapiro Kitabı, bizimki o. Dakar ve Paris bizim kişisel adlarımız, bu ara şehir adlarını kullanıyoruz." Gülüyorlar, diğerinin sözünü kesmemeye çalışarak paylaştıkları genotipe her Judy'nin bireysel anılarını, maceralarını, sorunlarını ve keşiflerini nasıl eklediğini anlatıyorlar.

"Bir hata yaparsan diğerlerine faydası oluyor. Hata yapmamaya çalışıyorsun tabii – yapacaksan en azından *yeni* bir hata yapmalısın."

"Eski kayıtlardan bazıları o kadar gerçekçi değil," diyor diğer benliği. "Eskiden her şey çok farklı olduğundan sanırım. En sevdiğimiz bölümleri alıntılıyoruz. Pratik şeyler de var, örneğin Judy'ler cilt kanserine karşı dikkatli olmalı."

"Ama on yılda bir hepsini baştan sona okumak zorundayız," diyor Dakar denen Judy. "İlham veriyor insana. Yaşlandıkça önceden anlamadığın bazı bölümleri daha iyi anlıyorsun."

Şaşıran Lorimer, üç yüz yıl boyunca yaşayan tüm Orren Lorimer'ların sesini duymanın nasıl bir şey olacağını düşünmeye çalışıyor. Matematikçi, tesisatçı, sanatçı olan, aylaklık eden, belki de suç işleyen Lorimer'lar. Benliğin sürekli keşfi ve tamamlanışı. Bir düzine de yaşayan benzer; yaşını almış Lorimer'lar, çocuk Lorimer'lar. Ve başka Lorimer'ların karılarıyla çocukları... bunlardan keyif alır mıydı yoksa zoruna mı giderdi? Bilemiyor.

"Siz kayıtlarınızı yaptınız mı peki?"

"Ah, bizler henüz çok genciz. Kaza olasılığına karşı aldığımız notlar var yalnızca."

"Kayıtlarınızda yer alacak mıyım?"

"Hiç kuşkun olmasın!" Neşeyle gülüyor, sonra ciddileşiyorlar. "Gerçekten söylemeyecek misin?" diye soruyor Judy Paris. "Lady Blue, ne yaptığımızı ona anlatmamız lazım. Off. *Gerçekten* söylemeyecek misin arkadaşlarına?"

Onları ele vermediğini düşünüyor şimdi, yaşayan benliğine dönerken. Yanında duran Connie bir ampulden elma şarabı içiyor. Kendi elinde de bir içki olduğunu fark ediyor Lorimer. Onları ele vermedi.

"Judy'ler konuşur durur," diye gülümseyerek başını sallıyor Connie. Lorimer çenesini tutamayıp düşündüklerinin hepsini anlattığını fark ediyor.

"Önemi yok," diyor kadına. "Yakında tahmin ederdim zaten. Sayısız ipucu vardı... Woolagong'lar icat yapar, Myda'lar kaygılanır, Jan'ler zeki, Billy Dee'ler çalışkandır. Bir Lala Singh tarafından inşa edilen, geliştirilen veya yönetilen hidroelektrik santralleri hakkında en az altı farklı hikâye dinledim. Tüm yaşam biçiminiz. Bu tür şeyler saygın bir fizikçiye uygun düşenden daha fazla çekiyor ilgimi," diyor alayla. "Hepiniz klonsunuz, değil mi? Her biriniz. Connie'ler ne yapar peki?"

"Anlıyorsun gerçekten." Zor ve zekice bir şey yapan çocuğuna bakan bir anne gibi bakıyor Lorimer'a. "Vay canına! Şey, şöyle, biz Connie'ler çılgın çiftçileriz, bir şeyler yetiştirmekte iyiyiz. Adlarımızı bitkilerden alırız genelde. Ben Veronica, bu arada. Tabii kreşlere de zaafımız var. Çocuk manyağıyız. Küçük, zayıf şeylere odaklanma eğilimimiz var."

Sıcak bakışlarını odakladığı Lorimer istemsizce geri çekiliyor.

"Kontrol ediyoruz kendimizi," diye kıkırdıyor, yürekten gülüyor. "Hepimiz öyle değiliz. Mühendislik yapan Connie'ler vardı, iki genç kızkardeşimiz metalürji meraklısı.

Deneye deneye genotipe yaptırabildiklerine hayret edersin. Asıl Constantia Morelos kimyagerdi, kırk kiloydu ve ömründe çiftlik görmemişti." Connie kendi kaslı kollarına bakıyor. "Deliler öldürdü onu, silahla vuruştu. Anlaması öyle zor ki... Timothy adlı bir kızkardeşim dinamit imal ederdi, iki kanal kazdı ve üstelik bir andy bile değildi."

"*Bir* andy," diyor Lorimer.

"Tüh, ağzımdan kaçtı."

"Onu da tahmin etmiştim. Erken yaşta androjen tedavisi."

Duraksayarak başını sallıyor kadın. "Evet. Bazı işler için kas gücüne gerek duyuyoruz. Birkaç iş var öyle. Kay'ler epey güçlüdür. Oh be!" Birden kramp girmiş gibi sırtını esnetiyor. "Oh, öğrendiğine sevindim. Öyle zor oldu ki. Şarkı bile söyleyemiyorduk."

"Neden peki?"

"Myda hata yapacağımızdan emindi, değiştirmemiz gereken onca sözcük vardı. Sık sık şarkı söyleriz." Alçak sesle bir melodi mırıldanıyor.

"Ne tür şarkılar söylersiniz?"

"Ah, her türlü. Macera şarkıları, çalışma şarkıları, annelik şarkıları, gezi şarkıları, ruh hali şarkıları, dert şarkıları, muzip şarkılar – hepsi."

"Peki aşk şarkıları?" diye şansını deniyor Lorimer. "Dünyanızda hâlâ, şey, aşk var mı?"

"Elbette var, insan sevmeden durabilir mi?" Ama kuşkuyla Lorimer'a bakıyor. "Sizin zamanınızdan kalan aşk hikâyeleri dinlediğim kadarıyla hep, bilemiyorum, çok tuhaf. Kasvetli ve çılgınca. Aşka benzemiyor... Ah evet ya, ünlü aşk şarkılarımız var. Onların da bir bölümü hüzünlü. Tamil ile Alkmene gibi heyhat, onların kaderleri birlikte yazılmıştır." Utangaç bir ifadeyle gülüyor. "Connie'lerin kaderi de biraz öyledir. Ingrid Anders'le birlikte olmayı seviyoruz. Daha çok tek yanlı bir ilgi. Umarım sıradaki yolculuğumda bir Ingrid de olur. Öyle heyecan verici biri ki, küçük bir pırlanta sanki."

Olası sonuçlar dört bir yanında sorular kıvılcımlandırarak patlıyor. Fakat Lorimer ötesindeki daha karanlık örüntüyü tamamlamak istiyor.

"On bir bin genotip, iki milyon insan: Demek ki her birinizin ortalama iki yüz kadarı hayatta." Kadın başını sallıyor. "Sanırım değişiyordur? Bazılarından daha fazla vardır?"

"Evet, bazı tiplerin yaşayabilirliği diğerlerininki kadar yüksek değil. Ama ilk günlerden bu yana kaybettiklerimiz de olmadı. Koruyabildikleri tüm genleri korumaya çalıştılar. Başlıca tüm ırklardan insanımız var, daha küçük gruplardan da. Benim gibi, ben Karayip karışımıyım. Tabii nelerin kaybolduğunu asla bilemeyeceğiz. Ama on bir bin de epey kalabalık sayılır aslında. Hepimiz herkesi tanımaya gayret ediyoruz, ömür boyu süren bir hobi bizim için."

Ataraksiyasına bir ürperti sızıyor. On bir bin, nokta. Dünyanın şu anki gerçek nüfusu bu kadar. Adlarını bitkilerden alan iki yüz uzun boylu, yanık tenli kadını, onları heyecanlandıran iki yüz ufak tefek zeki Ingrid'i düşünüyor; iki yüz konuşkan Judy, iki yüz mesafeli Lady Blue, iki yüz Margo ile Mydas ve geri kalanlar. Ürperiyor. Vârisler, insan ırkı tabutunun mutlu taşıyıcıları.

"Demek ki evrim böyle sona erdi," diyor hüzünle.

"Hayır, neden ki? Yavaşladı yalnızca. Her şeyi sizin yaptığınızdan çok daha yavaş yapıyoruz sanırım. *Tamamen* deneyimlemeyi seviyoruz. Zamanımız var." Yeniden esniyor, gülümsüyor. "Zamanımız bol."

"Ama yeni genotipleriniz yok. Her şeyin sonu bu."

"Ah, ama artık var. Geçen yüzyıl içinde haploid hücreleri birleştirmenin yolunu buldular. Değiştirilmiş bir yumurta hücresinin polen işlevi görmesini sağlayabiliyoruz," diyor gururla. "Spermi kastediyorum. Bazen iyi sonuç vermeyen karmaşık bir süreç. Fakat her iki X'in yaşayabilirliğinden yararlanabilmeye başladığımızdan beri yüzden fazla yeni tip

elde ettik. Tabii kızkardeşleri olmadığından zorluk çekiyorlar. Bağışçılar yardımcı olmaya çalışıyor onlara."

Yüzden fazla, diye düşünüyor Lorimer. Peki. Olabilir... Peki her iki X'in yaşayabilirliği derken neyi kastediyordu? Salgına gönderme yapıyor olmalı. Fakat Lorimer virüsün öncelikle erkekleri etkilediği çıkarımına ulaşmıştı. Sevinçle yeni bulmacanın üstüne atlayan zihni bir yerlerden gelip dinginliğini bozmaya çalışan sesi duymazdan geliyor.

"Hasar gören X kromozomunda bir gendi, veya genlerdi," diye tahmin yürütüyor yüksek sesle. "Y'de değil. Ölümcül özelliği çekinik olmalıydı, değil mi? Böylelikle bir süre, erkeklerden bazıları iyileşene veya hasarsız X kromozomu taşıyan gametler üretene kadar izole edilecek, o zamana dek doğum gerçekleşmeyecekti. Fakat kadınlar ömürlük yumurtalarını taşır, üreme yetilerinin yeniden canlanması mümkün değildi. İyileşen erkeklerle eşleştikleri zaman yalnızca kız bebekler doğacaktı çünkü dişi iki X taşır ve annenin kusurlu genini babadan gelen normal X telafi edecekti. Ama erkek XY olduğundan yalnızca annenin kusurlu X'ini alacaktı. Böylelikle ölümcül kusur ortaya çıkacak ve erkek fetüsün sonu gelecekti... Kızlar ve ölen erkeklerle dolu bir gezegen. Yaşayabilirliği yüksek olan az sayıdakiler de öldü."

"Gerçekten anlıyorsun," diyor takdir ettiğini belli eden tavrıyla.

Sesin aciliyeti artıyor ama Lorimer onu duymayı reddediyor, önemli şeyler oluyor burada.

"Yani dünyada her şey yolunda gidecek. Hiçbir sorun yaşamayacağız. Teoride yeniden evlenip aile bile kurabiliriz, tabii sadece kız çocuğumuz olur."

"Evet," diyor. "Teoride öyle."

Lorimer'ın savunma duvarlarını birden aşan ses, Bud Geirr'ın şarkı söyleyen gür haykırışına dönüşüyor. Artık sarhoş çıkıyor sesi. Ana bahçe kapsülünden geliyor sanki, sebze

yetiştirdikleri bahçe bu, atık tahliyesi için kullandıkları değil. Lorimer aynı dehşetin içinde canlanıp daha yakına yükseldiğini hissediyor. Dave ona göz kulak olmalı. Fakat Dave de ortada yok, Lorimer onun Lady Blue'yla birlikte kumanda odasına doğru gittiğini hatırlıyor.

"AAH, GÜNEŞ PARLIYOR GÜZEL AL KANAT'IN ÜSTÜNDE," diye söylüyor şarkısını Bud.

Bir şey yapmak gerek, diye karar veriyor Lorimer acı acı. Kımıldıyor; kımıldamak bile çaba gerektiriyor.

"Endişelenme," diyor Connie. "Andy yanlarında."

"Bilmiyorsun, ne başlattığınızın farkında değilsin." Bahçenin kapı ağzına doğru itiyor kendini.

"–KIZ YATMIŞ UYURKEN, SÜRÜNEREK YAKLAŞTI KOVBOOOY–" Kapının diğer yanından gülüşmeler geliyor. Lorimer fazla çaba harcamadan göz kamaştıran yeşillikle kaplı odaya dalıyor. Radyal şeklindeki taze fasulye çitinin önünde abartılı bir çömelişle Judy Paris'in peşinden süzülen Bud'ı görüyor. İguana kafeslerinin yanındaki Andy gülüyor.

Judy'nin ayak bileklerinden birini yakalayan Bud gösterişli bir hamleyle ikisini de durdurunca kızın sarı pijaması havada fırıl fırıl dönüyor. Baş aşağı kıkırdayan kız elinden kurtulmaya çabalamıyor bile.

"Hoşuma gitmiyor," diye fısıldıyor Lorimer.

"Lütfen müdahale etme." Onu kolundan tutan Connie kendisiyle birlikte alet rafına sabitliyor. Lorimer'ın telaşı azalmış görünüyor; seyredecek, durgunluğun içine dönmesine izin verecek. Diğer üçü onları fark etmedi henüz.

"Ah, bir zamanlar bir kızılderili kız vardı," diye şarkı söylüyor şimdi kendine biraz daha hâkim görünen Bud, "asla korkmazdı asla, bir kovboyun şeyine kaydırıvermesinden, öhö öhö," diye öksürüyor gösterişçi tavırlarla, gülerek. "Hey Andy, seni çağırıyorlar, duyuyorum."

"Ne?" diye soruyor Judy. "Ben bir şey duymuyorum."

"Seni çağırıyorlar, evlat. Dışarıdan."

"Kim?" diye soruyor kulak kesilen Andy.

"*Onlar* işte, İsaaşkına." Judy'yi bırakıp bir sıçrayışta Andy'nin yanına gidiyor. "Bak, harika bir çocuksun. Judy ile benim baş başa konuşmamız gereken bazı ciddi konular olduğunu göremiyor musun?" Andy'yi nazikçe diğer yöne çevirip sırtından fasulye sırıklarına doğru itiyor. "Yılbaşı gecesindeyiz şapşal."

Asma çitlerinin arasından pasifçe süzülürken eliyle Lorimer ve Connie'yi selamlıyor Andy. Bud da yeniden Judy'nin yanında.

"İyi yıllar kedicik," deyip gülümsüyor.

"İyi yıllar. Yılbaşı gecesi özel şeyler yapar mıydınız?" diye soruyor merakla.

"Yılbaşı gecesi ne mi yapardık?" Kıkırdayan Bud onu omuzlarından tutuyor. "Yılbaşı gecesi, evet, şey yapardık. Neden sana ilkel dünya âdetlerinden bazılarını göstermiyorum, hmm?"

Kız başını sallıyor, gözleri şaşkın.

"Önce birbirimize iyi dileklerimizi sunardık, işte böyle." Onu kendine doğru çekip yanağından hafifçe öpüyor. "İsa Mes-sihh, amma da aptal bu kancık," diyor bambaşka bir ses tonuyla. "Eblehler bile çekici görünmeye başladığında uzun zamandır yoksunluk çektiğini anlıyor insan. Memeler, ahhh–" Elleri kızın bluzuyla oynuyor. Adam hiçbir şeyin farkında değil, diye düşünüyor Lorimer. Ona ilaç verildiğini, düşüncelerini yüksek sesle dile getirdiğini bilmiyor. Ben de aynısını yapmış olmalıyım. Ah, Tanrım... Kristal merceğin arkasına sığınıyor, sonsuzluğun koruyucu ışığında bir gözlemci şimdi.

"Sonra birazcık öpüşürüz." Dost canlısı ses tonu geri dönüyor. Bud kızı kendine doğru çekip sırtını okşuyor. "Koca kıçlı." Ağzını kızın ağzına yapıştırıyor, kız direnmiyor. Lorimer, Bud'ın gerilen kollarını, kızın kalçasını yoğuran, giysilerinin altına giren ellerini seyrediyor. Merceğin içinde güven-

de olduğundan kendi cinselliği de uyanıyor. Judy'nin kolları amaçsızca sallanıyor.

Bud nefeslenmek için duruyor, bir eli fermuarında.

"Gözünü dikip bakma," diyor kaba bir tavırla. "Tek bir sözcük daha edersen o koca ağzın ne işe yaradığını öğrenirsin. Ah be, bayrak direği mübarek. Çelik, çelik... Şanslı günündesin kancık." Kızın memelerini açıyor şimdi, iri memeler bunlar. Onları okşuyor. "Hiçliğin kıç deliğinde geçen kahrolası iki yıl," diye mırıldanıyor, "parçala beni, olur mu? Sabırsızlanıyorum, dikkat - meme-meme-memeler..."

Kızı yeniden çabucak öpüyor, ona gülümsüyor. Nazik sesiyle "İyi mi?" diye sorduktan sonra ağzını meme uçlarına yapıştırıyor, eli uyluklarına iniyor. Kız aniden silkinip boğuk bir şeyler söylüyor. Lorimer'ın atardamarları hazla, korkuyla zonkluyor.

"Bence, bence artık durmalı," dedirtiyor kendine sahte bir şekilde, daha fazlasını söylemediğini umarak. Nabız gibi atan gerilimin arasında Connie'nin fısıltıyla karşılık veren sesini işitiyor, "Merak etme, Judy çok atletiktir," gibi bir şey söylüyor kadın. Dehşet saplanıyor Lorimer'ın içine, bilmiyorlar. Ama yardım edemez.

"Amcık," diye hırıldıyor Bud, "orada bir yerde bir amcığın olmalı, yoksa donup kaldı mı? Seni aptal kancık–" Judy'nin yüzü dalgalanan saçlarının arasında bir an için belirince Lorimer'ın zihninin ücra bir köşesi onun eğlenir ve rahatsız göründüğünü not alıyor. Varlığı kızın bedenini havada ustalıkla yöneterek sarı pijamasının altını çıkaran Bud'ın görüntüsüne perçinlenmiş durumda. Ah Tanrım –siyah kasık örtüsü, kalın beyaz uylukları– tamamen normal bir kadın, mutasyon falan yok. Ah, Tanrım... Ama havada süzülen bir gölge araya giriyor birden: Andy elinde bir şeyle yeniden onlara doğru yükseliyor.

"Her şey dinko mu, Jude?" diye soruyor oğlan.

Bud öfkeden kıpkırmızı yüzünü kaldırıyor. "Çek git ulan!"

"Şey, rahatsız etmem."

"İii-sa Mesih." Öne atılıp Andy'yi kolundan yakalayan Bud'ın bacakları hâlâ Judy'ye sarılı. "Erkek işi bu, çocuk, illa söylemek mi lazım?" Kolunu bırakıyor. "Kışt!"

Tek hamleyle Andy'yi kendine doğru çekip elinin tersini sertçe yüzüne indirerek onu asmalara doğru gönderiyor.

Haykırır gibi gülen Bud yeniden Judy'nin üstüne eğiliyor. Lorimer fermuarından çıkan ereksiyonunu görebiliyor. Bir uyarıda bulunmak, onlara tehlikede olduklarını söylemek istiyor ama içinde kabararak kristal kabuğunu eriten sıcak hazza kapılmaktan başka bir şey gelmiyor elinden. Devam et, daha, daha – kızın memelerini yeniden ağızlayan, sonra bedenini aniden yüzüstü çevirip tek eliyle bileklerini arkadan yakalayan, bacaklarını bacaklarıyla kıstıran Bud'ı istekle seyrediyor. Çıplak kıçı çaresizce yükselen kocaman aylar gibi. "Kıçç-ç-ç," diye inliyor Bud. "Yukarı kaldır, seni kaltak, ahh-hh–" Kızın poposunu kendine doğru çekiyor.

Judy haykırıyor, boşuna çırpınmaya başlıyor. Lorimer'ın kabuğu fokurduyor ve çatlıyor. O karmaşada, dışarıdaki hayaletler içeri doluşmaya çalışıyor. Hareket eden bir şey var, gerçek bir hayalet – şaşkınlıkla Andy'yi görüyor yeniden, elinde vızıldayan bir cihaz, birleşen bedenlere doğru süzülüyor Andy. Ah, olamaz – bir kamera. Ahmaklar.

"Uzaklaş oradan!" diye seslenmeye çalışıyor çocuğa.

Ama Bud'ın yüzü o yana dönüyor, o da gördü. "Seni küçük sidikli." Uzun kolunun bir hamlesiyle, bacakları hâlâ Judy'ye kenetlenmiş halde Andy'yi gömleğinden yakalıyor.

"Burama geldi artık." Yumruğunu Andy'nin ağzına indiriyor, kamera havada dönerek uzaklaşmaya başlıyor. Ama Bud bu kez bırakmıyor, çocuğu yumrukluyor, yumrukluyor, üçü düğüm gibi havada dönüyorlar.

"Yeter!" diye seslendiğini duyuyor Lorimer, fasulyelerin arasından onlara doğru atılırken. "Bud, yapma, dur! Bir kadına vuruyorsun."

Öfkeli yüz ona doğru dönüyor, gözleri kısılıyor.

"Çek git, Doktor, seni uyuz sümsük. Kendine başka kız bul."

"Andy *kadın*, Bud. Bir kıza vuruyorsun. Erkek değil o."

"Ha?" Bud bakışlarını Andy'nin kanlı yüzüne çeviriyor. Gömleğini önünden tutup sallıyor. "Memeler nerede?"

"Göğüsleri yok ama bir kadın o. Gerçek adı Kay. Hepsi kadın. Bırak onu, Bud."

Bud gözlerini dikip androjine bakıyor, bacakları hâlâ Judy'ye sarılı, kalkık penisi havada. Andy dişi/erkek ellerini kavgaya hazırlanır gibi belli belirsiz kaldırıyor.

"Bir dayk mı yani?" diyor Bud yavaşça. "Kahrolası küçük bir erkeksi lezbiyen demek? Bak işte bunu görmem lazım."

Üstünkörü bir yanıltma hareketinden sonra elini Andy'nin apış arasına yapıştırıyor.

"Taşağı yok!" diyor kükrer gibi. "Taşaksız bu!" Gülmekten sarsılarak havada kapaklanırken Andy'yi bırakıyor, bacaklarını Judy'den ayırarak onu da serbest bırakıyor. "Ha-yıır," dedikten sonra kendine müdahale edip kızı yeniden saçlarından yakalıyor ve kahkahalar atmaya devam ediyor. "Bir dayk! Hey daykçık!" Ereksiyonunu tutup Andy'ye doğru sallıyor. "Çatla da patla, küçük dayk." Sonra Judy'nin başını kaldırıyor. Bu esnada kız direnmeden olanları izliyor.

"İyice bak, kızcağızım. Eski dostun Buddy sana ne getirmiş gördün mü? İstediğin işte bu, söyle hadi. En son ne zaman gerçek bir erkek gördün, söylesene atsurat?"

Lorimer'ın karnında manik kahkahalar fokurdamaya başlıyor, karşısında oynanan fars korkuyu bastıracak kadar saçma. "Hayatında daha önce hiç erkek görmedi, hiçbiri görmedi. Seni embesil, anlamıyor musun? Başka erkek yok, hepsi üç yüz yıldır ölü."

Bud gülmekten yavaşça vazgeçiyor, dönüp Lorimer'a bakıyor.

"Ne dedin doktor?"

"Erkeklerin hepsi yok oldu. Salgında öldü. Dünyada kadınlardan başka canlı kimse kalmadı."

"Yani diyorsun ki, aşağıda iki milyon kadın var ve bir tane bile erkek yok, öyle mi?" Ağzı açık kalıyor. "Yalnızca Andy gibi minik erkeksi lezbiyenler... Bir dakika. Çocukları nereden buluyorlar o zaman?"

"Yapay yöntemlerle yetiştiriyorlar. Hepsi kız oluyor."

"Tanrım..." Bud'ın elleri sönen penisini kavrıyor, sertleşene kadar dalgın dalgın sallıyor. "Aşağıda iki milyon yanan amcık eski dost Buddy'yi bekliyor. Tanrım. Dünya üzerindeki son erkek... Sen sayılmazsın, Doktor. Bizim ihtiyar Dave de zırvalayıp duruyor zaten."

Mastürbasyon yapmaya başlıyor, Judy'yi hâlâ saçlarından tutuyor. Hareketleri onları yavaş yavaş geriye doğru itiyor. Lorimer, Andy'nin -Kay'in- kamerayı yeniden çalıştırdığını görüyor. Çocuksu yüzüne büyük bir yıldızı andıran kan izi yayılmış, dudağı patlamış olmalı. Kendisi yoğun havaya sıkışmış, tüm eylem gücünü harcanmış hissediyor. Aklı başında değil.

"İki milyon am," diye tekrarlıyor Bud. "Ev bomboş, dört bir yanda yalnız kukular var. Her istediğimi ne zaman istersem yapabilirim. Afra tafra da yok." Daha hızlı asılıyor penisine. "Kilometrelerce kuyruk olup yalvaracaklar. Birbirlerinin gözünü oyacaklar. Hepsi benim için, Kral Buddy için... Kahvaltımı çilek ve amla yapacağım. Yağlanmış sıcak memeler, dostum. Bir de oral, birkaç küçük karı bütün gün malafatımdan krem şanti yalayacak... Hey, yarışmalar düzenleyeceğim! Eski dost Buddy için her şeyin yalnız en iyisi. Sen değil yani, inek." Judy'nin başını sarsıyor. "Minik ergenler, daracık delikler. Yaşlı kadınların onları azdırmasını seyredeceğim." Kaşlarını hafifçe çatıp kendisi üzerinde çalışmayı sürdürüyor. Zihninin klinik bir köşesinde Lorimer ilacın ejekülasyonu geciktirdiğini tahmin ediyor. Bud'ın kendisiyle meşgul olmasını rahatlatıcı bulması gerektiğini

söylüyor kendine ama onun yerine anlaşılmaz bir dehşete kapılıyor.

"Kral olacağım, tanrısı olacağım onların," diye geveliyor Bud. "Heykellerimi dikecekler, bir kilometre kamışım dört bir yanda... Majestelerinin kutsal hayaları. Tapacaklar ona... Buddy Geirr, dünya üzerindeki son malafat. Ah dostum, ihtiyar George bunu bir görebilseydi. Çocuklar duyunca altlarına dolduracaklar, vay be!"

Kaşlarını iyice çatıyor. "Toptan yok olmuş olamazlar." Başıboş dolaşan bakışları Lorimer'ı buluyor. "Hey, Doktor, bir yerlerde birkaç erkek kalmıştır, değil mi ya? En azından iki-üç tane?"

"Hayır." Lorimer çaba harcayarak başını iki yana sallıyor. "Hepsi ölmüş, tamamı."

"Hassiktir." Bud dönüp onlara bakıyor. "Birkaçı hayatta kalmış olmalı. Söyle." Judy'nin başını çekip yukarı kaldırıyor. "*Söyle,* kancık."

"Hayır, doğru söylüyor," diyor Judy.

"Erkek yok," diye tekrarlıyor Andy/Kay.

"Yalan söylüyorsunuz." Somurtuyor, daha hızlı mastürbasyon yapıyor, pelvisini öne arkaya kıvırıyor. "Birkaç tane de olsa erkek kalmış olmalı, eminim öyledir... Tepelerde saklanıyorlardır, öyledir kesin. Avlanıyor, yaban hayatı sürüyorlardır. Yaşlı vahşi erkekler var, tahmin etmiştim."

"Neden illa erkek olması gerekiyor?" diye soruyor bir öne bir arkaya çekiştirilen Judy.

"Neden mi seni aptal kaltak." Judy'ye bakmadan hırsla asılıyor penisine. "Çünkü, seni sersem, aksi takdirde hiçbir şeyin önemi kalmaz da ondan... Birkaç erkek olmalı, birkaç eski toprak kovboy - Buddy de eski toprak kovboylardan biri..."

"Şimdi sperm mi salgılayacak?" diye fısıldıyor Connie.

"Kuvvetle muhtemel," diyor Lorimer, veya demeye niyetleniyor. Bu gösterinin nedeni klinik ilgi, diyor kendi kendine,

korkacak bir şey yok. Judy'nin ellerinden birinde bir şey var; küçük bir plastik torba. Diğer eli Bud'ın çektiği saçlarında. Canı yanıyor olmalı.

"Ohhh, ahh," diye soluyor Bud sıkıntıyla, "hay sikeyim, sikeyim–" Aniden Judy'nin başını kasıklarına doğru ittiğinde Lorimer kızın yüzünde beliren şaşkın ifadeyi bir an için görüyor.

"Ağzın yok mu kaltak, işe koyul bakalım!... Al şunu, kahretsin be, *alsana!* Ah, ah–" Minik bir istiridye gevşekçe çıkıyor kamışından. Judy'nin kolu torbayı numuneye uzatırken birlikte havada yuvarlanıyorlar.

"*Geirr!*"

Şaşkınlıkla haykıran sese doğru dönen Lorimer bölme girişinde duran Dave'i –Binbaşı Norman Davis'i– görüyor. Kollarını iki yana açmış, Lady Blue'yla diğer Judy'yi geride tutuyor.

"Geirr! Bu gemide uygunsuz davranışlar sergilenmeyecek dedim, çok ciddiydim. O kadından uzaklaş!"

Bud'ın bacakları belli belirsiz kımıldıyor, onu duymamış görünüyor. Judy bacaklarının arasından süzülerek son damlaları torbaya dolduruyor.

"Sen, ne halt ediyorsun?"

Lorimer sessizlikte durumu açıklayan kendi sesini duyuyor: "Sperm örneği alıyor sanırım."

"Lorimer? Sapkın aklını iyice mi yitirdin? Geirr'ı odasına götür."

Bud yavaşça doğrulup dikleşiyor. "Ah, Yüce İsa," diyor donuk bir sesle.

"Sarhoşsun, Geirr. Odana git."

"Sana haberlerim var, Dave," diyor Bud aynı donuk sesle. "Dünyanın son erkekleri olduğumuzu bilmiyordun iddiaya girerim. Aşağıda iki milyon karı var."

"Farkındayım," diyor burnundan soluyan Dave. "Ayyaş bir rezilsin. Lorimer, götür bu adamı buradan."

Fakat Lorimer'ı eyleme geçirecek sinirler uyanmıyor bile. Dave'in öfkeli sesi dehşeti geri iterek hepsini sarmalayan tuhaf ve umutlu bir statis yaratıyor.

"Artık bunlara katlanmak zorunda değilim..." diyen Bud'ın başı sallanıyor, Lorimer'a doğru süzülürken sessizce hayır, hayır diyor. "Hiçbir şeyin önemi yok artık. Her şey bitti. Ne için, dostlar?" Alnını kırıştırıyor. "Eski dostum Dave, iyi adamdır. Biraz takılmasına izin veririm. Enayiler... Sen, zavallı Doktorcuğum, sevimsizin birisin ama hiç yoktan iyisin, sen de biraz alabilirsin... Mekânlarımız olacak, görüyorsunuz ya, geniş alanlarımız olacak. Hey, araba yarışı yapabiliriz, aşağıda milyonlarca iyi durumda araba olmalı. Ava gidebiliriz. Sonra da vahşi erkekleri buluruz."

Andy veya Kay yüzündeki kanı silerek ona doğru süzülüyor.

"Ah yok ya, yapamazsın!" diye hırlayan Bud ona doğru atılıyor. Kolunu uzattığı anda Judy trisepsine şöyle bir vuruyor.

Bud doppler etkisiyle uzaklaşan bir çığlık atıyor, debeleniyor ve sonra gevşekçe havada yüzmeye başlıyor, yüz ifadesi sakin. Ama Lorimer nefes aldığını görüyor ve tuttuğu nefesi bırakarak Bud'ın iri bedenini dikkatle düzeltmelerini seyrediyor. Judy pijamasının altını asma yapraklarının üstünden alıyor ve Bud'ı çekerek çite doğru götürmeye başlıyorlar. Kamerayı ve numune torbasını Judy taşıyor.

"Bunu dondurucuya koyacağım, dinko?" diyor yaklaşınca Connie'ye. Lorimer başka yöne bakmak zorunda hissediyor.

Connie başını sallıyor. "Kay, yüzün nasıl?"

"Acıdı!" diyor Andy/Kay patlak dudaklarının arasından, heyecanla. "Fiziksel öfke duydum, ona vurmak istedim. Oley!"

"O adamı benim subay salonuma götürün," buyuruyor Dave, önünden geçtikleri sırada. Marul sıralarına düşen güneş ışığının önünde bekliyor. Lady Blue ve Judy Dakar du-

varın yanına dönmüş, seyrediyorlar. Lorimer ona sormak istediği şeyi anımsıyor.

"Dave, biliyor musun gerçekten?"

Dave dalgın bakışlarla onu süzüyor, dimdik havada yüzüyor, güneş kestane rengi sakalına ve saçlarına vuruyor. Hakiki bir erkeğin hatları. Lorimer kendisi gibi ufak tefek, solgun babasını düşünüyor. Daha iyi hissediyor kendini.

"Bizi kandırmaya çalıştıklarını başından beri biliyordum, Lorimer. Bu kadın gerçekleri itiraf ettiğinden trajediyi tüm boyutlarıyla daha iyi anlıyorum şimdi."

Tok ve yumuşak pazar vaazı sesiyle konuşuyor. Kadınlar ilgiyle ona bakıyor.

"Kayıp çocuklar bunlar. Yaratıcılarının kim olduğunu unutmuşlar. Nesillerdir karanlıkta yaşıyorlar."

"İşleri yolunda görünüyor," dediğini duyuyor Lorimer kendi sesinin. Biraz aptalca geliyor ettiği laf kulağa.

"Kadınlar hiçbir şeyi yönetemez, öyle bir kapasiteleri olmadığını biliyor olmalısın, Lorimer. Burada yaptıklarına bak, acınacak şeyler. Yerlerinde saymışlar, o kadar. Zavallıcıklar." Dave usulca iç geçiriyor. "Onların suçu değil. Bunun farkındayım. Üç yüz yıldır kimse rehberlik etmedi onlara. Kafası kesilmiş bir tavuk gibiler."

Lorimer kendi düşüncesini tanıyor; amaçsız gevezelik, iki milyon hücreden oluşan önemsiz, protoplazmik yumru.

"Kadının başı erkektir," diyor Dave kesin bir tavırla. "Birinci Korintliler, on bire üç. Disiplin diye bir şeyden haberleri yok." Kolunu uzatıyor, sarmaşık kaplı duvara doğru süzülürken haçını havaya kaldırıyor. "Alaycılar. Menfur şeyler." Kazıklara ulaşınca dönüyor, çevresinde yeşil çardakla duruyor.

"Buraya gönderildik, Lorimer. Tanrı'nın planı buydu. Ben buraya gönderildim. Sen değil, sen de onlar kadar kötüsün. Göbek adım Paul benim, Pavlus yani," diye ekliyor, ses tonu konuşma yapar gibi. Güneş haça, yukarı kaldırdığı yüzüne,

güçlü, saf, havarileri andıran çehresine vuruyor. Bazı zihinsel çekincelerine rağmen unutulmuş bir sinirinin ona tepki verdiğini hissediyor Lorimer.

"Ah göklerdeki babamız, güç ver bana," diye dua ediyor Dave, gözleri kapalı. "Bu elemli dünyaya ışığını saçalım diye boşluktan kurtardın bizi. Senin günahkâr kızlarını karanlıktan çıkaracağım. Onlara senin adına sert fakat şefkatli bir baba olacağım. Çocuklara senin kutsal yasanı öğretmeme, onları senin haklı öfkenden korkmak üzere yetiştirmeme yardım et. Kadın sükunet içinde ve tamamen itaat ederek öğrensin; Timoteos, ikiye on bir. Onlara hükmedecek, senin adını yüceltecek oğulları olacak."

Bunu yapabilirdi, diye düşünüyor Lorimer, onun gibi bir adam gerçekten yeniden canlandırabilir hayatı. Belki de bir gizem, bir plan vardır. Pes etmeye çoktan hazırdım ben. Cesaret yok bende... Kadınların fısıldaştığını fark ediyor.

"Bu kaset bitmek üzere," diyor Judy Dakar. "Bu kadarı yetmez mi? Aynı şeyleri tekrarlıyor."

"Bekle," diye mırıldanıyor Lady Blue.

"Kadın tüm ulusları demir çomakla güdecek bir erkek çocuk doğurdu, Vahiy, on ikiye beş," diyor Dave, sesini yükselterek. Gözleri açık, dikkatle çarmıha bakıyor. "*Çünkü Tanrı dünyayı öyle çok sevdi ki ona biricik oğlunu gönderdi.*"

Lady Blue başını sallıyor, Judy süzülerek Dave'e yaklaşıyor. Lorimer olacakları anlıyor, boğazından bir itiraz yükseliyor. Dave'e bunu yapamazlar, ona bir hayvanmış gibi davranamazlar, İsa aşkına, bir erkek–

"Dave! Dikkat et, onu yaklaştırma kendine!" diye bağırıyor.

"Bakabilir miyim, Binbaşı? Ne kadar güzel, nedir o?" Judy ona yaklaşıyor, elini çarmıha doğru uzatıyor.

"Elinde iğne var, dikkat et!"

Ama Dave arkasına döndü bile. "Saygısızlık etme kadın!"

Haçı bir silah gibi ona doğru savuruyor, öyle tehditkâr ki kadın havada büzülüp elindeki ışıldayan iğneyi gösteriyor.

"İblis!" Kadının omzuna bir tekme savurarak yukarı yöneliyor. "Kâfir. Pekâlâ," diyor normal sesiyle, "burada şu andan itibaren biraz düzen kurulacak. Duvarın dibine geçin hepiniz."

Lorimer hayretle Dave'in diğer elindeki silahı görüyor, küçük, gri bir tabanca. Houston'dan beri üstünde taşıyor olmalı onu. Umut ve ataraksiya büzüşüp kaybolurken Lorimer şoklanmış gibi gerçekliğe dönüyor.

"Binbaşı Davis," diyor Lady Blue. Ona doğru ilerliyor, hepsi öyle yapıyor, doğruca silahın üstüne gidiyorlar. Ah Tanrım, ne olduğunu biliyorlar mı?

"Durun!" diye sesleniyor onlara. "Ne diyorsa yapın, Tanrı aşkına. Elindeki balistik bir silah, sizi öldürebilir. Metal mermi atıyor." Sarmaşıklar boyunca yan yan Dave'e doğru ilerlemeye başlıyor.

"Geri çekilin." Dave silahıyla işaret ediyor. "Tanrı'nın korumasındaki Amerika Birleşik Devletleri adına bu geminin yönetimini devralıyorum."

"Dave, kaldır o silahı. Kimseyi vurmak istediğin yok."

Dave onu görüyor, silahı üstüne çeviriyor. "Seni uyarıyorum, Lorimer, onlarla birlikte duvarın dibine geç. Geirr bir erkek, en azından ayıldığı zaman." Yüzlerinde şaşkın ifadelerle ona doğru gelmeyi sürdüren kadınlara bakınca anlıyor durumu. "Pekâlâ, birinci ders. Beni izleyin."

İguana kafeslerine nişan alıp ateş ediyor. Mermi vızıltısı ve bir çatırtı duyuluyor. Bir kertenkele kan saçarak patlıyor, haykırışlar yükseliyor. Gürültülü metalik bir siren çalmaya başlayıp her sesi bastırıyor.

"Sızıntı var!" İki kişi aceleyle odanın uzak ucuna doğru ilerliyor, herkes harekete geçiyor. O kargaşada Lorimer, Dave'in sakince arkalarında kalan kapıya doğru çekildiğini

görüyor, silahı ateşe hazır. Yolunu kesmek için alet rafını var gücüyle itiyor. Eline bir teneke sprey boya kutusu geliyor, boşluğa tekmeler savuruyor. Alarm sireni kesiliyor.

"Ben sizi çağırtmaya karar verene dek burada kalacaksınız," buyuruyor Dave. Kapıya ulaştı, kocaman kapı kilidini çekmeye uğraşıyor. Kapsüle hapsedecek bizi, diye düşünüyor Lorimer.

"Yapma Dave! Beni dinle, hepimizi öldüreceksin." Lorimer kendi içsel alarmları yüzünden titriyor şimdi, onca lanet voleybolun ne amaçla oynandığını artık biliyor ve ölümüne korkuyor. "Beni dinle Dave!"

"Kapat çeneni." Silah ona doğru çevriliyor. Kapı kapanıyor. Lorimer ayağını sağlam bir yere basıyor.

"Eğilin! Bir bomba!" diye haykırdıktan sonra kocaman boya kutusunu var gücüyle Dave'in başına doğru savurup arkasından kendisi de atılıyor.

"Dikkat!" Ağır çekimde çaresizce havada süzülürken silahın yeniden ateşlendiğini işitiyor, bağrışmalar yükseliyor. Dave onu ıskalamış olmalı, yukarıdan ateş etmek zordur – sonra iki büklüm olup onu saçından yakalıyor. Karnına sert bir darbe alıyor, Dave'in bacağı tekmeler savuruyor ama kolunu sakalın altına sokmayı başarıyor ve iri adam bir boğa gibi sıçrayarak onu sırtından atmaya çalışıyor.

"Silahı alın, alın şunu!" İnsanlar ona çarpıyor, darbeler alıyorlar. Kolu kaymaya başladığı sırada yanından uzanan bir el, Dave'in omzunu yakalıyor ve birbirlerine dolanmış halde kapıya çarpıyorlar. Dave'in bedeni aniden mücadeleyi bırakıyor.

Lorimer kendini iterek kurtarıyor, Dave'in çarpılmış yüzünün yavaşça yukarı kalkarak ona doğru döndüğünü görüyor.

"Yahuda–"

Gözleri kapanıyor. Bitti artık.

Lorimer çevresine bakınıyor. Lady Blue tabancayı almış namlusundan içeri bakıyor.

"İndir onu," diyor soluksuz. Kadın silahı incelemeyi sürdürüyor.

"Hey, teşekkürler!" Andy -Kay- ona bakıp yan yan gülerek çenesini ovuşturuyor. Hepsi gülümsüyor, ona sıcak davranıyor, kendilerini, yırtılan kıyafetlerini yokluyorlar. Judy Dakar'ın gözlerinden biri morarmaya başlıyor. Connie parçalanmış bir iguanayı kuyruğundan tutuyor.

Yanında Dave havada sürükleniyor, solurken hırıltılar çıkarıyor, kör yüzü güneşe dönük. *Yahuda...* Lorimer içindeki son kalkanın da parçalandığını, üzüntünün sel gibi içine dolduğunu hissediyor. *Güverteye serilmiş yatıyor kaptanım.*

Erkek olmayan Andy yanına gidip sakin tavırlarla Dave'in ceketinin fermuarını çekiyor, onu ceketinden tutup çekerek dışarı çıkarmaya koyuluyor. Judy Dakar onları durdurup ucunda haç asılı zinciri Dave'in bileğine sarıyor. Geçip giderlerken birisi gülüyor, düşmanca bir gülüş değil.

Lorimer bir an için Evanston Lisesi'nin tuvaletine dönüyor yeniden. Ama hepsi yok olmuş, hiçbiri yok kıkırdayan küçük kızların. Hepsi sonsuza dek gitmiş, onunla alay etmek için dışarıda bekleyen büyük çocuklarla birlikte gitmişler. Bud haklı, diye düşünüyor. *Artık hiçbir şeyin önemi yok.* Üzüntü ve öfke peş peşe darbeler indiriyor. Başından beri neyden korktuğunu biliyor artık; onların savunmasızlığından değil, kendi kırılganlığından korkuyordu.

"İyi adamlardı onlar," diyor acı acı. "Kötü adamlar değiller. Kötünün ne anlama geldiğini bilmiyorsunuz. Siz yaptınız bunu onlara, çökerttiniz onları. Delice şeyler yaptırdınız onlara. İlginç miydi bari? Yeterince bilgi edindiniz mi?" Sesi titremesin diye uğraşıyor. "Herkesin saldırgan fantezileri vardır. Onları eyleme dökmediler. Asla. Siz onları zehirleyene dek yapmadılar bunu."

Sessizce ona bakıyorlar. "Ama kimsenin yok ki," diyor Connie sonunda. "Yani öyle fantezileri."

"İyi adamlardı onlar," diye tekrarlıyor Lorimer, ağıt yakar

gibi. Hepsinin yerine konuştuğunu biliyor; Dave'in babası adına, Bud'ın erkekliği adına, kendisi adına, Cro-Magnon insanı adına, hatta belki dinozorlar adına. "Ben bir erkeğim. Tanrı şahidim olsun ki öfkeliyim. Buna hakkım var. Her şeyi biz verdik size, hepsini biz yaptık. Kıymetli medeniyetinizi biz inşa ettik, bilginizi, rahatınızı, ilaçlarınızı ve rüyalarınızı bize borçlusunuz. Hepsini. Sizi koruduk, size ve çocuklarınıza bakmak için canımız çıkasıya çalıştık. Zordu. Hep mücadeleydi, baştan sona kanlı bir mücadele. Sertiz biz. Öyle olmak zorundaydık, anlamıyor musunuz? İsa aşkına, bunu anlayamaz mısınız?"

Bir sessizlik daha.

"Deniyoruz," diye iç geçiriyor Lady Blue. "Gayret ediyoruz, Doktor Lorimer. İcatlarınızdan elbette faydalanıyoruz, evrimsel rolünüzü de takdir ediyoruz. Fakat bir sorun olduğunu görüyor olmalısınız. Anladığım kadarıyla, insanları çoğunlukla diğer erkeklerden koruyordunuz, öyle değil mi? Az önce olağanüstü bir örneğine hepimiz bizzat şahit olduk. Bizim için tarihi canlandırdınız." Çevresi kırışıklı kahverengi gözleri Lorimer'a gülümsüyor, artık kullanılmayan bir insan yapıtını elinde tutan ufak tefek, teni çay rengi, anaç bir kadın.

"Ama uzun zaman önce sonlandı. Sizin sonunuz geldiğinde onun da sonu geldi, yanılmıyorsam. Sizi dünyaya salıvermemiz mümkün değil, sizinki gibi duygusal sorunları olan insanları yerleştirecek yerimiz de yok."

"Üstelik pek mutlu olacağınızı da sanmıyoruz," diye ekliyor Judy Dakar, samimiyetle.

"Onları klonlayabiliriz," diyor Connie. "Annelik yapmaya gönüllü olacak insanlar çıkacağını biliyorum. Küçüklerde sorun olmayabilir, deneyebiliriz."

"Bunların hepsini *konuşmuştuk*." Judy Paris depodan su içiyor. Ağzını çalkalayıp toprağa tükürdükten sonra endişeyle Lorimer'a bakıyor. "Şimdi delikle ilgilenmemiz gerekiyor,

yarın konuşabiliriz. Ve yarın, ardından yarın." Lorimer'a gülümsüyor, farkına varmadan kasığını ovuşturuyor. "Sizinle tanışmak isteyecek çok insan olduğuna eminim."

"Bir adaya koyun bizi," diyor Lorimer, bıkkınlıkla. "Üç ayrı adaya koyun." O bakışı; kaygılı şefkat bakışını biliyor. Hasta kedi yavrusu bahçeye girdiğinde annesiyle ablasının yüzünde aynı bakışı görmüştü. Onu rahat ettirmiş, beslemiş ve itinayla veterinere götürüp uyutturmuşlardı.

Tanıdığı kadınlara yoğun, karmaşık bir özlem duyuyor, bu his sıkıca yakalıyor onu. Erkekleri basitçe *konudışı* görmeyen kadınlar. Ginny... sevgili Tanrım. Ablası Amy. Zavallı Amy, çocukken ona karşı hep iyiydi. Ağzı bükülüyor.

"Sorununuz şu," diyor, "bize eşit haklar tanıma riskine girseniz bile, nasıl bir katkımız olabilir ki?"

"Aynen öyle," diyor Lady Blue. Ferahlamış bir şekilde ona gülümsüyorlar, onun rahatlamadığını anlamıyorlar.

"Antidotu şimdi alacağım sanırım," diyor.

Connie süzülerek yanına geliyor, cüsseli, cana yakın, tümüyle yabancı bir kadın. "Ampulden içmeyi tercih edeceğini düşündüm." Nazikçe gülümsüyor.

"Teşekkür ederim." Minik pembe ampulü alıyor. "Sadece şunu söyleyin," diyor mermi saçmalarına bakan Lady Blue'ya, "kendinize ne diyorsunuz? Kadınlar Dünyası mı? Kurtuluş mu? Amozonya mı?"

"Ne olacak, kendimize insan diyoruz." Lorimer'a bakarken dalgın dalgın parıldayan gözleri yeniden mermi izlerine dönüyor. "İnsanlık, beşeriyet." Omuz silkiyor. "İnsan ırkı."

Boğazından inen sıvının serin, barış ve özgürlük gibi serin olduğunu düşünüyor. Veya ölüm gibi.